

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!
Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) IX. — Číslo (No.) 47.

Sobota (Saturday) 17. 11. (November) 1984

JUDr. František Lad. CHLEBORÁD „patriarcha“ českého dělnictva

Kdo by se z naší generace z první republiky nepamatoval na jméno banky Slavia! Často bylo napsáno i na modrých plechových štítech popisných čísel domů, byl-li ten dům pojištěn proti ohni u pražské banky Slavia. Nikdy nás snad v životě nenapadlo se ptát na to, kdo ji založil a proč. Mne to také nenapadlo až jsem nedávno listoval ve starém Vilišově kalendáři a nemohl jsem se ani dost vynadit poctivému způsobu inserce této zřejmě asi důležité a prosperující banky z první republiky, protože si vzpomínám, že i na domě, v němž jsme za mého dětství bydlili stálo pod domovním číslem 124 napsáno: Pojištěno u banky Slavia. A tak - z pouhé zvědavosti - jsem začal najednou hledat v naučných slovnících jméno jejího zakladatele, na něhož si dnes doma komunisti asi těžko dovoří vzpomínat. On to byl totiž velmi vzdělaný pán, dopracoval se i slušného jmění a chtěl velmi prakticky pomáhat jak dělníkům tak živnostníkům - ještě před tím, než se u nás začaly šířit mezi dělnictvem socialistické

myšlenky. Ve svém poctivém úsilí však neuspěl, jen banka Slavia se udržela a nakonec velmi prosperovala.

Ti staří z nás se určitě s jeho jménem někdy setkali, ale sám osobně jsem o něm dosud nikdy od nikoho nic neslyšel.

Jmenoval se JUDr. František Ladislav Chleborád, narodil se před 145 lety - 14. listopadu 1839 v Habrech na Čáslavsku, gymnasiu vystudoval v Německém Brodě (dnešním Havlíčkově Brodě) a práva vystudoval na pražské universitě. Brzy se pustil ještě do studia národohospodářství, aby lépe porozuměl systému výroby, nabídky a poptávky s jasným cílem naučit vzrůstající počet průmyslových dělníků svépomoci. Proto už ve svých 28 letech - v r. 1867 zakládá v Praze první dělnický spolek „Oul“ a o rok později první dělnický list, nazvaný prostě „Dělník“, a v témže roce založil i první nákupní družstevní obchod pro členy „Oulu“, aby si mohli kupovat laciněji živobytí i ostatní životní potřeby. Tuto ideu si sice sám nevymyslel, ale v Čechách s ní

přišel první podle vzoru anglických „Rochdalských kovkopů“. Dr. Chleborád si však brzy uvědomil, že chce-li být dělníky pochopen, musí jít ve vzdělávacích spolecích pomáhat rozšiřovat jejich duševní obzory a všeobecné vzdělání, a tak také ihned takové spolky kolem „Oulu“ pro dělníky zakládal k „pěstování duševního a hmotného blahobytu, organizovaného na národním základě“. To jej záhy přivedlo k potřebě založení úvěrového ústavu se společným kapitálem družstevním, aby si mohli dělníci sami financovat stavbu rodinných domků a případně levnější družstevní výrobu různých zboží, které by obstálo v konkurenci jak kvalitou tak cenově. A tak dal popud k založení vzájemně pojišťovací banky Slavia, dal jí pevné základy a stal se jejím prvním ředitelem. Brzy jej však začali dělníci z různých stran podezřívat, že se chce z jejich mozdolů obohatit, ačkoliv Chleborád to nepotřeboval, a jako výborný řemeslník dovedl své posluchače přesvědčit o svých poctivých cílech. Jenomže přes veškerou svou poctivost, chytrost, píli a obětavost nemohl tehdy asi ještě rozpoznat zrod a rychlý vzrůst závislosti do rodící se proletářské mentality, zavinené určitě novou sociální nespravedlností prosperujících anonymních akciových společností, kterou pak marxismus povýšil na etnost a udělal ze závislosti základ svého třídního boje.

Dr. Chleborád viděl, že bez vzájemné důvěry mezi ním a dělníky ve svém úsilí pro jejich skutečné dobro nikdy neuspěje, rozešel se s „Oulem“ i s bankou Slavia a rozhodl se zabývat o politiku, aby mohl usilovat o dobro dělníků přímo ve Vídni. Aby získal české straně v Říšské straně hlas - (tehdy se volilo podle výše placených daní z majetku) - koupil si velkostatek, jehož vedení však nerozuměl,

JUDr. FRANTIŠEK LADISLAV CHLEBORÁD
ve svých padesáti letech.

Mezi našimi čtenáři jsou určitě rodáci z Čáslavska. Snad budou mít radost z tohoto záběru Otakarova královského města, v jehož blízkosti se dr. Chleborád narodil.

pokusil se organizovat živnostníky a rolníky, ovšem také s malým úspěchem, protože jej vůbec nepochopili. Nakonec prodělal skoro všechno své jmění, vrátil se k advokacii, ale advokátní kancelář mu prostě „neseděla“. Odešel do Bulharska a nakonec do carského Ruska, kde vstoupil do státní služby jako poradce ministerstva financí.

Už v roce 1868 napsal učební pro studenty národohospodářství pod názvem „Soustava národního hospodářství politického“, v roce 1885 vydal spis „Boj o majetek“, a v roce 1909 vydal ještě ruský knihu „Cesta k hospodářskému osvobození ruského národa“, která neměla pranic společného s marxistickými teoriemi, ale doporučoval v ní družstevnictví, vzájemnou svépomoc a nutnost vzdělání. Zemřel ve svých 74

letech v ruském Petrohradě, a když se v osmdesátých letech v naší zemi organizovalo dělnické, politické hnutí i s hloupým „posílňáváním“ po Marxových teoriích v hospodě „Pod kaštany“ v Praze Břevnově si na idealistu dr. Františka L. Chleboráda už asi ani nevzpomněli. Určitě si pak na něho nevzpomněl dr. Šmergal při zakládání KSČ, ale možná, že se na něj lítostivě rozpomenul, když jej poslala Moskva do Mongolska a v Praze se ujala vedení KSČ tehdy mladá skupina bolševiků kolem Klémy Gottwalda.

Dr. Chleborád to myslil zřejmě poctivěji s dělnictvem než komunisté - a přesto neuspěl. Zaslouží si právě proto, abychom si na jeho ideály a úsilí alespoň krátkou vzpomněli u příležitosti 145. výročí jeho narození.

Protože z Čáslavska pochází celá řada našich obrozeneckých vlastenců, hudebníků a zasloužilých osobností, našli jsme starý obrázek města Čáslavi s katolickým a evangelickým kostelem v pozadí.

Sloupek informací

o nezáviděníhodné posici španělského premiéra socialisty Gonzáleze a o podivné „nepolitičnosti“ známého čs. filmaře Miloše Formana, který žije v exilu, ale není exulantem z komunistického Československa.

Španělský socialistický premiér to nemá lehké vládnout

Jakoby nestačily světu problémy současného afrického hladu, útrapy lidí v totalitních režimech komunistu, přírodní pohromy na Filipínách, politické těžkosti v Polsku, v Čile a brzy možná v Uruguayi, válčení ve Střední Americe, v Afghanistanu, na iránsko-irácké frontě a v mnohých koutech Afriky se spleťtí situací v Libanonu.

Jak se zdá, španělský mladý socialistický premiér González se dostává po dvou letech svého úřadování do problémů, jak ve své vnitřní tak i zahraniční politice. A nezdá se, že by za zbývajících dva roky svého volebního mandátu mohl být schopen aspoň některý z těchto problémů vyřešit k všeobecné spokojenosti. Proto svolává na půli letošního prosince Sjezd své socialistické strany. Do jednacího řádu sjezdu chce za každou cenu zahrnout tyto otázky: poněvadž se sám osobně už skoro před rokem rozhodl pro členství v obranném Severoatlantickém paktu, předloží sjezdu strany své stanovisko a chce zjistit, stojí-li členové pře-

dsednictva jeho strany za ním a podporují-li plně jeho návrh o celonárodním referendu o této věci v roce 1986. Levicové křídlo španělské socialistické strany Gonzálesovi totiž už nyní předhazuje, že je renegát, že ve volbách byl proti členství Španělska v NATO, a teď najednou, že obrací. Ničím neoslabené separatistické baskické hnutí ETA pokračuje sporadicky dále ve svých násilných přepadech a sabotážích, dokud prý nebudou „svobodní“ a nezávislí na Madridu. Zdá se ovšem, že stejně jako v severoirské „osvobozovací armádě“, udávají dnes v ETA hlavní tón spíše marxistické prvky než nacionalistické. Jejich zbraně jsou totiž prý většinou ze zemí socialistického bloku. I když Gonzálesova vláda už udělila Baskům samosprávu, extrémisté z prava i zleva s ní nejsou spokojeni a vyžadují úplnou nezávislost.

A uvnitř země jsou radikální socialistické Gonzálesovy strany velmi nespokojeny s hospodářskou situací, s přísným šetřením, se zamrznutím mezd a hlavně s 20 % nezaměstnaností, která je

dnes největší v celé západní Evropě. Také vstup Španělska do západního Společného trhu je problematický, protože rozdíl mezi španělským zemědělstvím a průmyslem jsou dosud příliš velké než aby mohly v blízké době prospět západnímu hospodářskému společenství.

A tak i staré kulturní Španělsko, které před Francií a Anglií svou vojenskou, námořní a obchodní mocí ovlivňovalo kdysi celý svět, v třicátých letech našeho století zaplatilo velkou cenu na životech za svou odvahu ubránit se komunismu, a pak po čtyřicetileté diktatuře Francovy Falangy přešlo zásluhou Francova vyvolence krále Carlose téměř samozřejmě do moderní demokracie - nemá zřejmě dosud všechny těžkosti za sebou. V případě nějaké politické krize v r. 1986 bude zřejmě opět záležet na státnické moudrosti krále Carlose, aby mladá španělská demokracie nezemřela „na úbytě“.

Miloš Forman „Amadeus“

Už dlouho před jeho předváděním byly i v pařížském metru vylepeny velké plakáty, označující nejnovější film Miloše Formana. Má název, který na první pohled nic neříká, když mu nepředchází jméno Wolfgang a hlavně pak následující jméno: Mozart! Jeden z největších hudebních geniů, které svět zná a obdivuje.

Od 30. října, 90 minutový film natočený v Praze, je předváděn ve dvaceti pařížských biografech. Jeho režisér známý již z některých filmů, natočených v době příprav Pražského jara v komunistické ČSSR, a hlavně pak z těch natočených v USA, si získal dobrou světovou pověst a je filmovou kritikou zařazován mezi přední režiséry v současné mezinárodní filmové produkci. Není tedy divu, že jeho „Amadeusovi“ francouzské sdělovací prostředky - tisk a rozhlas - věnovaly mimořádně velkou pozornost. Na připomínku, že mu v r. 1971, kdy dlel v USA, čsl. úřady zamítly prodloužit jeho povolení k pobytu v cizině, Forman odpověděl, že se tím však nijak necítí být exulantem. Pozdější velkou schůvavost čsl. úřadů, které mu znovu povolily cestování sem a tam a usadit se v USA, vysvětlil jen tím, že nikdy nebyl politicky činný, ani doma ani v zahraničí. Proto asi také komunisté dovolili jeho dvěma synům navštívit Formana v USA.

O filmu „Amadeus“ lze v kostce říci, že vcelku je kritika režisérovi velmi příznivá, ovšem jen po stránce umělecké a

technického provedení. Není tomu už tak s obsahem filmového děje a s Mozartovou „historickou“ osobností! Spíše naopak. Ve filmu je Mozartova lidská натура zkreslována s jakousi škodolibou radostí a skutečný „člověk Mozart“ je obrácen na ruby. Světově známý pařížský deník „Le Monde“, 1.11./ věnoval Amadeusovi a Formanovi celé dvě stránky s několika články kulturních spolupracovníků, pod názvem „Amadeus pro všechny chutě“. V článku „Mozart negativně“ je filmu vytýkáno, že události z Mozartova života jsou v něm zamíchány jako při hře v karty. Nebo, jako když školáci, jeden po druhém ustíhují kousek ze složeného papíru. Když se potom rozloží, vyjde z toho podivné zvíře: zebra s tlapami slona, telecí hlava, krk žirafy a ocas krokodýla. Všechno je pro Mozarta negativní. Podobně jako pro jeho „d'abelského“ soupeře - italského skladatele Antonio Salieriho. Dvě lži za sebou se nerovňají pravdě, nýbrž jsou jen určitým druhem zneužití důvěry. Fikce a vymýšlení bajek jsou jen přínosem do procesu mystifikace publika. Formanovo vylíčení Mozarta jako neotesance, sprostáčka a alkoholika, není v žádném případě ospravedlnitelnou snahou napravit jeho portrét z dřívější doby jako andělské, jemné a vzorné osobnosti. K tomu můžeme dodat, že tak geniální osobnost jakou je v historii hudby W.A. Mozart nelze ve filmu vykreslovat se stejně lacinou fantasií jako životní příběhy nějakých „plavolásek“, nebo „černých Petřů“. Jedno je zřejmé: komunistické propagandě na Východě se takový Formanův lidský profil Mozarta bude určitě líbit, jako doklad jejich stálého tvrzení o západní decadenci a už staré zvrhlosti. Tam, na dnešním oficiálně komunistickém Východě je mystifikace veřejnosti a zneužívání důvěřivosti prostých lidí na denním pořádku.

V témže čísle „Le Monde“ je uveřejněn i rozhovor s Milošem

Formanem. Je hlavně věnován jeho vzpomínce na nedávno zemřelého, vynikajícího francouzského filmového režiséra Francois Truffaut. Forman o něm mluví jako o svém velkém příteli. Vysoce hodnotí jeho filmové práce, jeho osobní charakter a jeho důslednou pravdomluvnost. Vzpomíná taky, jak mu je vděčen za to, že se nedostal v Praze před soud a do vězení pro hospodářskou sabotáž. Stalo se to po natočení filmu „Hoří, má panenko“ se spoluprací Carlo Pontiho. Ten se na filmu účastnil finanční částkou 65.000 dolarů. Natočený film se mu však ani dost málo nelíbil a Ponti žádal čsl. vládní úřady o náhradu 65.000 dolarů. Před soudem a vězením tehdy Formana zachránil F. Truffaut a producent Claude Berri, kteří film odkoupili.

Ještě jinou vzpomínku Forman uvedl. Ta je ze srpna 1968, kdy k nám vrhli, jak nazývá Karel Kryl, „bratři“ z krve Kainovy. Forman byl tehdy na Filmovém festivalu v Cannes a francouzští filmaři festival přerušili jen kvůli sovětské invazi a okupaci Československa. Forman o tom říká doslova: „To se mi zdálo hloupé, copak má film co do činění s politikou? Ta se může zítra změnit (!!!), kdežto film zůstává. Nesouhlasil jsem s myšlenkou přerušení festivalu z důvodů politických, necht' jsou už jakékoli (!!!). Vyslechl jsem všechny proslovy, které pronesli Godard, Louis Malle, Truffaut a ostatní. Ničemu z toho jsem neporozuměl (!!!) Ze svého obdivu pro Truffauta, jsem si však řekl: nu dobrá, je-li on pro přerušování, má k tomu nějaké důvody. Jednal jsem proti svému přesvědčení a připojil se ke kontestaci.“

Tak tedy mluví a vzpomíná i po šestnácti letech invaze Rudé armády do Československa a po jeho trvajícím okupaci. Západem uznávaný a zřejmě schopný filmový režisér Miloš Forman - Amadeus - jenomže schopný asi všeho.

Edmund Řehák

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VIT, O.S.B. s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry I. SYNEK 111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602 (312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslat články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. -- Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

November 17, 1984 — Vol. IX, No. 47.

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo „Gösser“ z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-4848

Newyorské Americké listy zakládají Archiv emigrace

První české noviny v Americe vyšly r. 1860. Od té doby česko-americká emigrace vydávala stovky novin a časopisů a tisíce knih, brožur, letáků a jiných tiskovin. Úžasná historie, ale většinou zapomenutá, poztrácená a nenávratně rozptýlená.

Dá se z toho bohatství historických dokumentů alespoň něco zachránit?

Mohou čtenáři pomoci?

Je možno založit Archiv, Knihovnu a Studovnu české emigrace?

Může si něco takového dát Emigrace Sobě?

Hledáme knihy: knihy fakticko-historické, romány, novely, kalendáře.

Hledáme noviny: stará čísla, obzvláště ta, vztahující se k významným mezníkům vývoje doma i tady.

Hledáme časopisy: pro-

fesionální, obchodní, kulturní, vědecké, zábavné, obrázkové.

Hledáme emigrantské deníky, zpěvníky a breviáře: hledáme staré fotografie významných (a i méně významných) emigrantů.

Hledáme kroniky a zápisy spolků, osad a hnutí.

Možná, že právě Ty, čtenáři, máš tu starou knihu, ten starý výtisk, ten zpěvník po dědečkovi — ten kousíček historie, který pomůže podhalit kořeny nás všech, kořeny emigrace. Není nejvyšší čas, abychom se pokusili to zachovat, a zachovat tak sami sebe?

Můžeš nám čtenáři takové drahocennosti

— věnovat

— propůjčit

— o nich nám napsat?

„Kámen po kamení“, knihu po knize, arch po archu — možná, že se nám podaří pro sebe a pro ty po nás, doma i

tady, něco vybudovat — Emigrace Sobě.

Americké Listy, při 110. výročí svého založení, se takto ujímají iniciativy a zodpovědnosti ve věci, která se týká nás všech a ve které všichni, každý jednotlivce, můžeme hodně pomoci.

Zašlete nám Vaše příspěvky do Fondu Emigrace Sobě, pošlete nám seznam Vašich zajímavějších tiskovin, uvědomte své přátele a známé — každý příspěvek bude veřejně oznámen.

Redakce Amerických Listů vytvořila dočasnou radu, jejíž vedení se ujal prof. M. Zelený, která zaručí zodpovědné zpracování výsledků této akce.

Pište na:

Profesor Milan Zelený,
c/o AMERICKÉ LISTY
283 Oak Street,

Perth Amboy, N.J. 08862.

Dear Friends,

We wish to invite you to a series of Lectures which will be conducted by Father Peter, Who has a vast experience in counseling young people. Father PETER ESTERKA grew up in Czechoslovakia, studied in Rome, and now teaches at St. Catherine College in St. Paul, Minnesota.

These Lectures and a Mass will be given at: „VEL-EHRAD“ 2657-59 South Lawndale Avenue, Chicago, on Friday, November 23rd and Saturday, November 24th, 1984.

The program will consist of:

Friday:

7:30 p.m. — 9:30 p.m. Lecture — Title

„You And Your Personal Growth“

Saturday:

9:00 a.m. — 10:00 a.m. Mass And Its Meaning

10:00 a.m. — 12:00 Noon „How To Become A Mature & Responsible Person in Our Society“

12:00 — 1:00 p.m. Question & Answer Period

All lectures will be in english.

Father Peter understand the difficulties of growing up so, please take advantage of his visit. He is here to help you!

These lectures will be conducted for young people only (age 15-21) so, we would like to ask parents to cooperative in providing transportation.

Looking forward to seeing you.

Father Peter and Friends

OBLASTNÍ VÝBOR ČSNRA

koná svou schůzi

v úterý 20. listopadu 1984 v 7:30 hod. večer.

Sejdeme se v Mid America Federal Savings

5900 západní Čermákova tř. v Cicero.

Prosíme o dochvilnost.

Na vaši účast se těší

Herman Tabák
předseda

Jan B. Uhlř
tajemník

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
v Cicero, Ill. - 2414. S. 61st Ave.

Chystejte se na bazar ČŽNR

Blíží se nejkrásnější doba roku, doba plná kouzla, vůně, očekávání, doba vánoční a s tím i tradiční předvánoční bazar Československé ženské národní rady v exilu, který se letos koná v neděli,

2. PROSINCE 1984.

v budově American Legion, 5511 západní 25. ulice v Cicero.

Myslím, že není lepší způsob jak se vžít do sváteční nálady bližících se vánoc než návštěva tohoto bazaru, kde pro Vás bude připravena rozmanitá všehochut' ručně vyrobených uměleckých předmětů a dárků, ozdob na stromček i vánoční stůl, výtečné domácí pečivo a dorty, oblíbené košíčky s výběrným čajovým pečivem, umělecky zdobené perníčky a mikulášky, a nebude chybět ani populární stánek „darek za dolárek“. Každý návštěvník se též může zúčastnit vylosování pěkných cen v tomhole.

Bazar bude zahájen v 11 hodin dopoledne a potrvá do 5

hodin večer. Během dne budou podávány teplé obědy, dršťková polévka, vepřová pečeně, smažené řízky, pečené kuře, párky, obložené chlebičky, káva se zákusky a samozřejmě i chlazené osvěžující nápoje.

V tradici dřívějších roků, dopoledne zavítá na bazar Mikuláš s andělem a čertem a před nadílkou předvede soubor 30 našich dětí roztomilou vánoční besídku u jeslíček s recitací a zpěvem krásných koled. A nezapomínáme ani na ty nejmenší pro něž bude připraven kouzelný koutek loutek, který jim přiblíží tajemný svět pohádek s princeznou, králem, čarodějem, Honzou a dalšími loutkami.

ČŽNR Vás všechny co nejpřívětivěji zve na letošní bazar, jehož čistý výnos bude věnován pomocným a dobročinným účelům. Přijďte se nadýchnout vůně drahého a nezapomenutelného domova, zavzpomínat a přiblížit si kouzlo krásných vánočních zvyků, v neděli, 2. prosince v American Legion Hall v Cicero.

Vstup je volný.

Pozvánka na

DOBROČINNÝ VÁNOČNÍ BAZAR
Československé Ženské Národní Rady v Exilu,
Chicago, Illinois

Neděle, 2. prosince 1984

Budova AMERICAN LEGION (Post č. 96)

5510 záp. 25tá ulice, Cicero, Illinois

Otevřeno od 11. hod. dop. do 5 hod. večer

Velké parkoviště.

Prodej vánočních ozdob, dárkových a uměleckých předmětů a drobných výrobků československého lidového umění

Proslulé domácí pečivo, perníčky a cukrovinky.

Teplé obědy - Nápoje

Dětský vánoční program s nadílkou ve 3 hod. odp.

Vstup volný

Výtěžku bazaru bude použito k další dobročinné práci

Telefon: 442-8265

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Unlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

DOBA "BĚHEM ROKU"

33. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Pane, náš Bože, ty jsi původce všeho dobra. — Proto tě prosíme: — "Jej, at' služba tobě je nám stálou radostí, — neboť v tom je ti, ale a plně štěstí člověka. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PŘÍSLLOVÍ
(Př 31, 10-13. 19-20. 30-31)

Pořádnou ženu, kdo ji najde? Větší má cenu než perly. Muž její se na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu, po všechny dny svého života. Vlnu a len shání, pracuje radostnou rukou.

Ruce své vztahuje ke kuželi, prsty její se chápou větena. Dlaň svou otvírá ubožáku, rámě své vztahuje k chudákovi.

Zklame půvab, krásu přehne, žena však, která ctí Hospodina, zalouží chválu. Dejte jí z vítězků jejích rukou, neboť ji u bran chválí její díla.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU
SVATÉHO APOSTOLA PAVLA SOLUŇANŮM
(1 Sol 5, 1-6)

Co se týká času a chvíle, není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Pán přijde jako zloděj v noci.

Až budou lidé říkat: "Je pokoj, bezpečnost", tu znenadání přitrhne na ně záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Uniknout jim nebudou moci. Ale vy, bratři, nechte se těšit, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a dne, noc ani tma nemá nad vámi právo.

Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstáváte bdělí a střídaví.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE
(Mt 25, 14-15. 19-20)

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: "Člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek; jednomu dal pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odešel.

Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a začal s nimi účtovat.

Přistoupil ten, který přijal pět hřiven, přinesl jiných pět a řekl: 'Pane, svěřil jsi mi pět hřiven; hle, jiných pět jsem jimi získal.'"

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropská speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

Můžeme
objednat
telefonem:
laskavě
a rychle
obslužba český
i anglicky

LÉKARENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:
484-0106 749-0281

Poslání léku vašim příbuzným domu či kamkoliv
rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.P.H.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

Tomáš Špidlík:

Triumf
věčného života

„Všecka náboženství, počínaje od víry primitivních divochů - píše N. Berdjajev - mají základ v postoji ke smrti." Před smrtí se každý člověk zastaví, probudí se v něm úvaha o smyslu života. Tváří v tvář smrti každý člověk zapochybuje: Mělo vůbec smysl žít? Ta pochybnost ovšem podráždí nohy, bere síly. Náboženství ho chce potěšit tam, kde ostatní útěchy zklamou. Slibuje mu život po smrti.

Víra v posmrtný život by tedy měla být pro všechny radostnou zvěstí, poselstvím naděje. Nezdá se však, že by uváděla všechny v nadšení. I dnes si obyčejný člověk spíš pzděchne: „Věřím v život po smrti, když to musí být. Kdybych mohl zůstat na zemi, nespěchal bych do záhrobí." Lícení krásy ráje, které slychává v kazáních, ho zřejmě příliš nepřesvědčuje.

Člověk se opravdu těžko smíří s faktem, že musí zemřít, píše V. Solovjev a dokazuje to těmito důvody: Člověk je si vědom své důstojnosti, ví jasně, že je nespočetně vyšší než svět a všechny věci. Ty se mohou rozhlíjet a ničit, ale zničit lidskou osobu je vražda. Osoba chce být věčná. Chceme se vymanit z řetězu přírodního vývoje vznikání a zanikání. To strpíme u zvířat. Ale člověka toto zařazení do přírodní nutnosti poníží.

A přece smrti nedokáže uniknout. Primitivní národy ji přijímají s hlubokým pesimismem. Pohřební lamentace nemají ani jeden radostný tón. Ale kultivovaní lidé proti tomu reagují. Nemůžeme-li smrti uniknout, pokusme se aspoň o to, abychom ji viděli v jiném radostnějším světle. Tyto pohřební útěchy se vyskytují v mnoha obměnách. Solovjev se je snaží zařadit do tří skupin: 1. filosofické teorie řecké; 2. moderní „vitalismus"; 3. náboženské přísliby nového života.

Když mluví o filosofických útěchách, myslí Solovjev především na platonské teorie. V

nejjednodušnější formě se dají vyjádřit asi takto: Člověk - to je především duše. Tělo je vedlejší věc. Naopak nás omezuje a zatěžuje. Smrtí se tedy od těla odpoutáme, duše se stane svobodnou. Proč tedy nad smrtí plakat? Není zála, je naopak nejhezčí okamžik našeho života: osvobození.

Některé texty z klasické literatury byly tak lyricky podmanivé, že se líbily i Otcům církve. Přehráli je do svých kázání. Tak píše např. sv. Řehoř Nazianský: „Věřím tomu, co říkají moudří filosofové. Každá dobrá duše, která je Boží přítelkyní, když se zbaví pouta s tělem, dojde hned do úplného poznání, začne patřit na krásu, kterou teď očekává." Když duše odloží šat těla, zmizí všechny překážky, padne tíha těla a staneme se duchovními bytostmi.

Takových textů je v duchovních spisech mnoho. Mají jeden společný cíl: ukázat krásu budoucího života, zmírnit strach ze smrti. Ale jejich filosofický podklad je bohužel falešný. Kdybychom jej vzali důsledně, popřeli bychom hlavní křesťanské články víry: zrození Krista v těle, vzkříšení z mrtvých, naději v novou zemi a nové nebe. Právě proto Solovjev ostře kritizoval kazatele, kteří podávají křesťanskou víru v posmrtný život tímto způsobem. Skončíme už jednou provždy, dodává, s tvrzením, že hy smrt sama v sobě mohla být něčím dobrým a pozitivním. Žádné lidské úvahy ten fakt nezmění.

Proto jsou ještě nedůslednější tzv. moderní vitalisté. Bombasticky hlásají: Nebojte se toho, že jednotlivci umírají! Lidstvo žije stále a žít bude. Solovjev ukazuje, jak je ponižující pro lidskou osobu, aby směřovala všecka její práce a všecko její úsilí jenom k tomu, aby se uchoval „lidský druh", podobně jako se uchovávají druhy rostlin a zvířat. Pramalý cíl pro kulturu, vědu, umění, práci.

Před tajemstvím smrti se tedy lidský rozum zastaví, nezná řešení, je v koncích. V tomto bodě mu přicházejí na pomoc náboženství: existuje Bůh, vyšší svět, tam je spravedlnost a věčnost, tam už smrt nemá moc. Je to jediné řešení životního problému. Čím to tedy je, ptá se Solovjev, že nenajde sympatie u mnoha lidí ani náboženství? Člověk má raději své slavné údolí než ráj, vyličený nejživějšími barvami. Ten postoj je tak spontánní, tak rozšířený, že se nedá svalovat jenom na nedostatek pochopení. Musí mít nějakou hlubší příčinu.

Příčinou však se poměrně snadno odhalí. Každá živá

bytost má ráda svůj vlastní život, ke kterému se zrodila. Přišli jsme na svět, tu jsme pracovali, proč bychom tedy měli opouštět to, co je naše, tj. život na této zemi, a hledat nějaký jiný život, o kterém víme tak málo? Proto nás náboženské úvahy o posmrtné existenci tak málo přesvědčují. Lidé je přijímají, ale jenom z nutnosti, protože nevidí žádné jiné východisko.

To zřejmě platí o všech náboženstvích. Má to platit i o poselství Kristově? Bylo by smutné, kdybychom jeho přísliby přijímali jenom z bády, kdybychom měli na čele stále napsáno: Dejte mi něco lepšího a hned se všech křesťanských útěch vzdám!

Jestli lidé opravdu mají tento postoj ke křesťanství, pak mají o něm zřejmě špatné ponětí. Možná jim je i kazatelé špatně podávají. Nepodtrhují dostatečně, co tu je opravdu nového a originálního. Vždyť i život samého Krista se někdy podává v této zploštělé perspektivě, v rámci všeobecných formulí, v tomto schématu: Kristus žil blaženě v nebi. Pro nás sestoupil na zem, ale jenom na krátký čas. Pak zemřel a zase se vznesl do nebe, navrátil se k Otci do své nebeské vlasti, do své blaženosti. My tam pak přijdeme za ním. Stojí sice v evangeliu, že vstal z mrtvých a že se má znovu vrátit na tuto zemi na konci věků, ale tomu se nepříkládá nějaká velká váha. Jsou to jen jakési epizody na cestě do nebe.

Kdybychom vykreslili život Kristův jenom v těchto liniích, sotva by se lišil od ostatních lidských hrdinů, kteří dali život za to, aby dostali odměnu v nebi. Ve skutečnosti je důraz na něčem jiném.

Kristus se stal člověkem a jeho lidství je věčné. Nemůže je opustit a vrátit se do nebe bez něho. Jako člověk se narodil, žil a zemřel. Stalo se však něco naprosto nového a doposud neznamého: vstal z mrtvých, tj. vrátil se na zemi, dostal zpět lidský život, který byl jeho, ne nějaký jiný život. Je sice oslavený, má nebeské vlastnosti, ale přesto je to ten život, který měl.

Vrátí se na zemi znovu, až i tu bude oslaven. Totéž slíbujeme nám. Naš život po smrti nemá být nějaká mátožná idea nepozemské reality. Věříme ve věčný život, tj. ve svůj vlastní život, ke kterému jsme se narodili, ve kterém pracujeme, kde i hřešíme, ale kde se nám hříchy odpouštějí a do kterého se navracíme, až jej posvětime nakonec i svou vlastní smrtí. Věříme v hříchy odpouštění, těla vzkříšení a život věčný.

HLEDÁ VÁŽNÉ
SEZNÁMENÍ

„Český lékař, 53 let z New Yorku, hledá bezdětnou ženu do 40 let za účelem založení rodiny s dětmi."

Píše na značku

"Spokojený domo"
do našeho listu.

Rád blahoslavené Anežky České — Křižovníci s červenou hvězdou

Když v listopadu minulého roku bylo při bohoslužbě ve vídeňském kostele sv. Karla Boromejského za přítomnosti papežského vyslance, prelata Giovannio Ceirana, a zástupců starých rytířských řádů vzpomenu dvoustého padesátého výročí usazení řádu Křižovníků s červenou hvězdou ve Vídni, oslavil zároveň tento český rytířský řád, jenž do dnešních dnů zůstal též řádem řeholním, i sedmisté padesáté výročí svého založení v přemyslovské Praze.

Zakladatelkou řádu byla Anežka, dcera českého krále Přemysla I., sestra krále Václava I. Tato dcera královská z přední evropské dynastie Přemyslovců, o jejíž ruku se ucházeli významní panovníci tehdejší Evropy včetně císaře, se tak nadechla ideály sv. Františka z Assisi, že se rozhodla pro lásku ke Kristu zasvětit celý svůj život Bohu a bližním. Za pomoci svého královského bratra zakládá v Praze při vltavském břehu dva kláštery — mužský sv. Františka a ženský Klarisek, do kterého sama vstupuje. Avšak Anežka jde ještě dál: aby mohla lépe sloužit těm nejnutnějším a nejpotřebnějším, obětuje své věno a zakládá špitál pro chudé a nemocné. Při tomto špitále vzniká bratrstvo, pozdější řád Křižovníků s červenou hvězdou. Špitál, ve kterém až do konce 13. stol. působily i sestry, usazený nejprve při kostele sv. Haštala, se po obdarování Anežčinou matkou, královnou Konstancí, stěhuje na Poříčí a získává pro svou potřebu řádu vsí. Na prosbu Anežčiny podřizuje papež Řehoř IX. oba kláštery Na Františku i nový špitál Svaté Stolici a bulou „Omnipotes Deus“ ze 14. dubna 1237 uznává špitální bratrstvo za církevní řád s regulí sv. Augustina a potvrzuje jeho privilegia. Existují zmínky, že už v této době užívá bratrstvo zvláštní znamení — patrně červený kříž. Později, když se řád rozrůstal, našla mu Anežka nové místo: u Vltavy při Juditině mostě (v místech pozdějšího mostu Karlova) — přímo naproti královským Hradčanicům. Stalo se tak r. 1252 a v téže roce papež Innocenc IV. bulou ze dne 17. června povoluje Křižovníkům, aby na svých oděvech a pláštích směli nosit „pod červeným křížem“ šestlícipou hvězdu, rovněž čer-

venou. To prý na paměť prvního velmistra Alberta ze Šternberka, možná však, že jde o hvězdu Betlémskou. Od té doby jsou nazýváni v latinských listinách „Crucigeri cum stella rubea“ — Křižovníci s červenou hvězdou a nazývají se tak dodnes.

Rád ještě za Anežčina života podporou jejího bratra krále Václava a později i jejího synovce krále Přemysla Otakara II. nabyl značného vlivu a rozrostl se doma i za hranicemi země. Vznikají komendy v Mostě a ve Slíbfce. Křižovníci vlastní osm špitálů a sedmnáct patronátních kostelů v Čechách. Po znovudobytí Čechů králem Přemyslem Otakarem II. zakládá řád v Chebu komendu. Z Prahy se dostávají Křižovníci r. 1241 i do slezské Vratislavi, kde se udrželi až do r. 1810, kdy pruský král Bedřich Vilém III. slezskou větev tohoto řádu zrušil. Dodnes tam však v místech bývalých komend a špitálů (v Boleslavi, Münsterberku, Svidnici a Lehnici) můžeme vidět na kostelních znaky českých Křižovníků.

Ve 14. století prožívá řád vzestup politický a získává od císaře a krále Karla IV. řádu výsad a snad už tehdy právo velmistra zasedat jako čtvrtý mezi prelaty na stavovských sněmech Království Českého. Toto je znovu potvrzeno později, r. 1697 císařem a králem Leopoldem, který se též zmiňuje o řádu jako o rytířském, a to už po pět století. (Též v bulách papežů Klementa X. a Innocence XII. ze 17. stol. je řád výslovně nazýván „ordo militaris“ — řádem

rytířským). Po neklidné době husitských bouří, kdy došlo vedle zničení některých špitálů též k přechodnému rozkolu uvnitř řádu, nastává jeho nový rozkvět koncem 15. stol. Křižovníci se vrací na svá stará usazení, na př. do poutního místa Chlumu nad Ohří, kde působili už od r. 1384. Řád se stává církevním — jeho členové se soustřeďují stále více i na péči duchovní. Koncem 16. stol. nastává přechodné období, kdy arcibiskup pražský se stává automaticky velmistrem řádu Křižovníků. Můžeme zde jmenovat přední představitele české šlechty: Zbyňka Berku z Dubé, po něm od r. 1622 kardinál Arnošta hraběte Haracha, dále Jana Libštejnského z Kolovrat a r. 1668 Jana Bedřicha hraběte Valdštejna; všichni byli arcibiskupy pražskými a zároveň velmistry Křižovníckého řádu. Za jejich velmistrovství došlo k vnitřnímu upevnění řádu i katolické církve v Čechách. Mezi Křižovníky najdeme též známého vlastence Jana Františka Beckovského (1658-1725), autora Poselkyně starých příběhů českých. A Křižovníci to byli, kteří na zakladatelku svého řádu Anežku Přemyslovnu, kterou vždy uctívali jako světici, nikdy nezapomněli a po staletí se snažili jak o nález jejího hrobu (za kardinála Haracha), tak o její svatořečení. Jejich úsilím pod patronací pražského arcibiskupa kard. knížete Schwarzenberka byla Anežka r. 1874 prohlášena za blahoslavenou.

Počátkem 18. stol. změnili

Křižovníci tvar svého kříže: z původního středověkého liliovitého se stal kříž typu maltského. Roku 1733 věnoval císař Karel VI. vídeňský kostel sv. Karla Boromejského „na věčné časy“ Křižovníkům a o padesát let později se stává tento kostel též kostelem farním.

„Posledním“ velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou byl Dr. Josef Vlasák (1915-1958), zvolený v Praze. Po pozemkové reformě první Československé republiky, kdy řád přišel o část svého území, po německé okupaci, kdy byla pro „potřeby protektorátu“ zabavena dokonce budova kláštera, r. 1948 došlo k únorovému puči, po němž byly kláštery v Československu zrušeny. Křižovníci po více než sedmisetletém trvání byli nuceni opustit své původní pražské sídlo. Někteří členové se odebrali na své rakouské usazení do Vídně, na př. komtur Plank. Zde pokračují Křižovníci ve svém trvání a činnosti pod vedením důstojného Otce provinciála Josefa Novotného, jenž se při kostele sv. Karla Boromejského stal nástupcem P. Václava Schneidra. Když se před dvěma roky — v jubilejním roce sedmisetletého výročí úmrtí blahoslavené Anežky České, dostala část jejího ostatku ze španělského Escorialu darem českým Křižovníkům do Vídně, nechal pan provinciál zhotovit této naší patronce relikviář (ve tvaru znaku Křižovníckého řádu), na který přispěli jak čeští kněží a věřící v exilu, tak na př. i České velkopřevorství řádu sv. Lazara

Jerusalemského. Relikviář je ze stříbra, středem s ostatkem je zlatý, výplň kříže a hvězdy tvoří rubínové sklo.

A tak v klášteře Křižovníků při kostele sv. Karla Boromejského ve Vídni, kde je ostatky blh. Anežky uloženy, se scházejí při různých církevních svátcích příslušníci dodnes přeživších starých rytířských řádů — tak jako už před více než sedmi sty lety v Praze (vedle Německých rytířů zástupci českých velkopřevorství řádu Maltéžského a řádu sv. Lazara, který navázal před dvěma roky s Křižovníky kontakt), aby ve smyslu tradičního a i současného úsilí těchto řádů: pomáhat chudým a potřebným, pěstovat křesťanské a rytířské etnosti a v neposlední řadě i uctovávat dědictví národní, se vzájemně podporovali a ukázali tak i dnes věrnost Bohu, víře své vlasti a tradici.

Sedmset padesát let nepřetržité existence tohoto českého řádu, sedm a půl století pohnutých dějin naší vlasti. Období slávy i poklesnutí, vreholů a pádů i znovupozdvižení... Přijeme našemu řádu Křižovníků nové mladé české členy — rytíře Anežčiny. Necht' tato svěťce žehná i dnes svému řádu, tak jako po staletí žehnala jemu i celému národu. Necht' mu žehná a necht' ho chrání! Vždyť tato věčná prosba za nás všechny je zakotvena právě v hesle jejího řádu Křižovníků s červenou hvězdou: „Beata Agnes, ora pro nobis!“ — Blahoslavená Anežko oroduj za nás.

(NŽ)

Our 100th Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conveni-
ence for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, ILL. 60546
PHONE: 442-5700

OZNAMUJEME VŠEM KRAJANUM, naši české a slovenské veřejnosti, že jsme v Cicero otevřeli novou restauraci

"CROWN RESTAURANT"

**5735 W. Cermak Rd.
CICERO, IL.**

**Vepřo, knedlo, zeló,
pivo jako křen,
guláš máme taky,
bar vždy otevřen.**

**Zastavte se, přesvědčte se,
přiveďte své přátele!
Prvotřídní chutná jídla
LEVNÉ CENY.**

Útulné prostředí.

Vaši hostitelé:

**Máňa Vlková
kuchařka
z „Plaza Restaurant“**

&

**Mike KAZIL,
který nikdy
žádnou radost nezkazí!**

**Denně otevřeno
od 11 hod. do 8 hod. večer.
V pondělí zavřeno.**

☎ (312) 652-3555

DOPISY našich čtenářů

Kerala - India

Dear Editor and kind readers,

You had been kind to the needs of the missions in India. God bless you. Unfortunately the stream of human need is steady and unending. Your offering supports our work and our combined efforts tell the many poor and needy that we care. As 1984 draws to an end and 1985 begins to bloom I am requesting your support once again. In times of need we always turn to those upon whom we know we can depend. Now as in the past, we need your vote of confidence for our projects with your generous financial assistance.

The religious articles such as rosaries, statues, medals, holy pictures, Christmas and Easter Cards and used clothes and

other odds which you had sent, are shared by many Priests and Sisters in the mission Stations.

Please send them more and help us in our work for the Lord. With prayers and regards,

Fr. Paul Cruz
Our Lady's Church,
Kannanloor P.O. 691576
Kerala, India

Jan Janoušek:

Vzpomínky z Babíkovy

V centru světa

V Babíkově všechny chalupy co jich tam stojí - až na jedinou - jsou roztahány po pravém břehu potoka Dědovák.

Ta jediná na levém břehu pod kopcem Zárubkou, byla rodinná usedlost Malinských. Říkalo se u nich „Za vodou“, protože Malinských bylo v

V Babíkově „Za vodou“

Babíkově několik rodin.

Snad tím, že jejich chalupa byla od ostatních oddělena potokem, Malinských rodina se od ostatních lišila. Jeden z nich starý mládenec Antonín, měl podivný zvyk. Jak mu to jen bylo časově možné, vystoupil na skalní útes nad železniční dráhou a pozoroval pod ním jedoucí vlaky.

Lidé se škodolibě smáli, že se „Tonda klaní mašinám“.

Přešel je však smích, když jednoho dne Tonda spadnul pod jedoucí vlak, který ho rozdrtil. Do dnešního dne nikdo neví zda uklouzl ze skály a spadnul, či úmyslně skočil a skončil svůj smutný život sebevraždou.

Za mých časů na chalupě „za vodou“ hospodařil Tondův synovec Josef, letitý mládenec, který až v pozdějším věku založil rodinu.

Josef byl snad nejsečtější a nejinformovanější člověk v obci - typický vesnický filosof. Pravda, jako hodně písmáků, o hospodářství příliš nedbal, silně šilhal a někdy byl i trochu podivinský. A lidé mu s oblibou přezdívali „Jastrman“. Měl rád knihy a když mu pošťák donesl noviny, tak často zastavil práci a četl. Dlouhý čas bydlel v chalupě sám a tak se u něho za dlouhých zimních večerů scházela babíkovská omladina.

Tam ve vyhřáté světnici, se

HLEDÁJÍ SE!

známí, anebo příbuzní pana VIKTORA ERBENA, jehož poslední bydliště bylo Golden, Colorado. Předtím bydlel v okolí 13. ulice a Maple v Berwynu a na farmě v Batavia v Illinois.

Kdokoliv by o přátelích nebo příbuzných hledaného, zesnulého pana Viktora Erbena věděl, necht' sdělit jejich jméno a adresu do redakce Hlasu národa.

Josef V. Tománek:

Veselé a smutné posvícení

Usmívá se nebe sluncem ozářené,
skrývá v modré výšce líbě trylkuje.
Dnes jsou Baží chrámy všude otevřené,
lid za všechny dary Bohu děkuje.

Vlajky zdobí domky, čínáky a vily,
u nich mládež veselí se ve stínu,
v nichž pochoutky ruce žen dnes připravily,
pro rodiny, přátele a chudinu.

Tichý vánek roztančil se po osení,
v alejích a v sadech strony ševlí,
celá Amerika slaví posvícení,
po lopotné práci lid se veselí.

Husa, zeli, knedlíky a uzenina,
víno, koláče a dort všem chutnají,
při nich krajanům český zpěv připomíná,
starou vlast, již vlastenci se nevzdají.

Houf dětí si tise hraje ve světnici,
roztomilý pejsek se jim nevzpírá,
vděčné liže hostům ruce laskající,
když u stolu tvrdě kosti ožira.

Věčný tulák, jenž spal v chodbě na dláždění,
zebrák, jehož odhývali u všech vrat,
vděční jsou za milosrdné pohostění
těm, kdož ukojili jejich velký hlad.

Domů uhánějí vozy zapřášené,
z měst a z vesnic ven se ženou v překotu,
často znenadáni v chvíli nestřežené,
zmařeno je mnoho lidských životů.

(New York, listopad, 1984)

ZPRÁVA, KTERÁ POTĚŠÍ

Nová velká zásoba import. hříbků (Mushrooms),
světlé, výborné chuti a cenově mnohem levnější:

1 lb. \$26.50, poštou \$29.35.

1/2 lb. \$13.50, poštou \$16.15.

1/4 lb. \$ 6.75, poštou \$ 8.60.

Dříve oznamované (za vyšší ceny) jsou úplně vyprodané.

Nové druhy křišťálového skla, granátové šperky, rekordy, české knihy (i pro děti), mnělecké knihy, slovníky a učebnice, největší výběr blahopřání v angličtině, češtině, slovenštině a jiných řečech, penile na kroje, šátky na hlavu, panenky v krojích od \$7.50 do \$75.00, dále kuchyňské potřeby, keramika, koření, bylinky, cukrovinky a mnoho dalších věcí. Máme na skladě i formičky na ořechy - krabička 50 kusů \$8.50, poštou \$10.50.

Formičky na „rakvičky“, 4 1/4 krát 1 1/4 inče,
10 kusů \$3.50, poštou \$4.95.

Čokoládové „salonky“ na vánoční stromky,
krabice 1 lb. \$3.75, poštou \$6.25.

Sdružené čokoládové kolekce na vánoční stromky
v cenách od \$5.00 výše.

Bonboniery v cenách od \$6.50 výše.

Právě vyšla populární kniha pro naše kuchařinky /v angličtině/

CZECHOSLOVAK PASTRIES

v novém již 9. vydání, které přešlo z rukou Charlotte G. Masaryk Soc. Inc. New York do rukou firmy F. Pancner.

Cena -\$2.75, poštou \$3.75

Mnoho nových knih z Československa právě došlo.
Máte-li zájem vyžádejte si seznam.

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7c více na státní daň.

Tuzex

Zásilky a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně. Tě vyplácení fondů-trusts (pojistností) příbuzným v Československu bez srážek.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Artie,
Unicopu a jiných es. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

ty světové strany protínají; tak tedy právě zde stojíme v centru světa. Můžeš se tímto mým úvahám smát, můžeš si myslet jako ti druzí i nahlas to říkat, že jsem podivín, ale pamatuj si, že z centra světa nikdy neutečeš. I když odejdeme z tohoto pole, zůstaneme nadále v centru.”

Více mně nepověděl, za dva dny jámu zaházet a šel sklízet otavu. Nikdy jsme se nedozvěděli co v té díře pod Dusavcem hledal. Když o tom po letech přemýšlím, docházím k závěru, že nikdo nikdy nemůže určit zeměpisný střed světa, ale myslím, že Josef, řečený Hastrman měl pravdu v tom, že střed světa pro každého z nás je tam kde právě stojíme.

Ztracený čtyrák

Koncem minulého století začal pracovat v babíkovských žulových lomech mladý účetní Martin Coufal. Přišel odkudsi od Přelouče, byl svobodný, a proto si našel byt v blízkém městečku.

Zámožná vdova Zástěrová jej přijala na byt a stravu. Martin byl spokojen, jeho bytina byla čistotná a vařila dobře pro něho i několik dalších strávníků. Vlastnila dvoupatrový dům na náměstí, s klenutým podjezdem, dlážděným velkými plochými kameny.

Jednoho zimního, podvečera se vracel Martin domů a zastal

vedly často „světoborné“ debaty a Josef, řečený Hastrman měl vždycky pohotovou odpověď na ty nejošetilejší a nejspletilejší politické a životní otázky.

Rok před druhou světovou válkou, v týdnu před babíkovským posvícením, když již druzí hospodáři orali pro podzimní setbu, Josef začal kopat hlubokou jámu na poli pod dusavečským lesem. „Hastrman hledá zlato,“ smáli se lidé. „Kdyby toho raději nechal a šel orat, nebo sklízet otavu,“ usuzovali sousedé.

Byl jsem se šel podívat zblízka a přepat se Josefa na tu jámu kope. Zatím se Josef prokopával tak hluboko, že nebylo vidět ani jeho slaměný klobouk. Jen vyhazovaná hlína prozrazovala jeho přítomnost.

Když mě konečně spatřil, využil příležitosti, že si může odpočinout a s někým si pohovořit. Namáhavě vylezl z díry, opřel se o lopatu a zapálil si cigaretu.

„Jdeš se podívat jestli jsem se již prokopával do centra země?“ ptal se žertovně. „Víš ty ale, že Babíkov je středem světa?“ Místo odpovědi jsem nedůvěřivě zakroutil hlavou. Josef se však nenechal zmást a pokračoval. „Tak uvažuj: na sever odtud je Berlín, na jih Řím, na východ Moskva a na západ Paříž“

paní Zástěrovou jak po kolenou leze po studené dlažbě v podjezdu. Stará žena držela v křehké ruce rozžatou svíčku a něco usilovně hledala. „Dobrý večer paní Zástěrová, něco jste ztratila?“ zdvořile pozdravil a vyzvala Martin. „Ale čtyřák mně vyklouzl z ruky a někde se zakutálel, už ho hledám dobrou půl hodinu,“ žalovala bytná. „No, snad ho najdete.“ povzbudil ji Martin a spěchal do vyhřáté světnice, kde již ostatní strážníci čekali na večeri. Když se však večer dlouho nemohl dočkat, vyšel Martin znovu do studené podjezdu, dal paní Zástěrově svůj čtyřák a požádal ji, aby přestala hledat, aby se nenachladila a šla raději připravit večeri.

Zámožná vdova darovaný peníz s poděkováním vzala, ale ten svůj ztracený hledala dále. Zda ho nalezla, nikomu neprozradila, ale ten večer její strážníci večereli velmi pozdě.

Šetná a bohatá byla paní Zástěrová. Dožila se vysokého stáří, ale i její čas přišel a odešla z tohoto světa. A nic z toho nic si s sebou ze svého bohatství na věčnost neodnesla. Přišla tam s prázdnými rukama.

Neměla vlastních dětí, příbuzní jí vypravili chudý pohřeb a hádali se o vše co po ní bylo. Hrob vdovy Zástěrové bez náhrobního kamene brzy zarostl travou a upadl v zapomnění; její příbuzní pak prosoudili více jak polovinu těžce nastřádaných peněz, advokáti se z toho měli dobře a závist přilila jen více pelyňku do rodinných vztahů Zástěrova příbuzenstva.

Dědictví

Když stárnoucí strýc Slezáků ovdověl bylo mu smutno a měl starosti. Ze třicetiletého manželství se nenarodily žádné děti a tak Slezák zůstal v prázdném bytě opuštěný, uprostřed ne zrovna moderního nábytku.

Oba, on i nebožka jeho žena Kateřina byli šetrní a tak ovdovělý strýc měl několik vkladních knížek a v nich zapsanou slušnou sumu peněz, jejich společných dlouholetých úspor.

„Co si teď počnu?“ uvažoval vdovec polohlasně. „Kdo mně uvaří, kdo vypere, kdo uklidí byt? S kým si pohovím za dlouhých zimních večerů?“

Na štěstí tu však byla rodina jeho synovce Honzy Pavlíka. Bydleli jen o tři domy dále, věděli o strýcových úsporách a chovali naději, že by mohli dědit.

„Nic se nestarejte strýčku, my vás neopustíme,“ ujišťovali vdovce laskavě, ale též vypočítavě, příbuzní. „K snídani si trochu kávy dovedete uvařit,

obědy a večere vám doneseme, budete jíst to co jíme my. Platit za stravu nám též nemusíte, jen když budete pamatovat na naše děti ve vaší poslední vůli.“

„To se samo sebou rozumí, dostanou po mně všechno, komu jinému bych to odkázal,“ sliboval strýc. A tak každodenně, právě škole odrostlá Tonička Pavlíková nosila starému strýci obědy a večere a spolu s matkou dvakrát do týdne uklízela jeho byt.

Čas plynul, strýci se dařilo dobře, ani se mu umírat nechtělo. Byl již v pensí, moc ani ven nevycházel, jen do kostela a občas si udělal procházku na hřbitov a k hrobu své Kateřiny.

Zatím Tonička vyspěla v sličné děvče, které se nohlo od hodiny vdávat, ale stále ještě nosila starému Slezákovi obědy a večere a uklízela v bytě.

„Tobě, Toničko, odkáží největší podíl z mých úspor, budeš to mít pěkné věno,“ často jí sliboval strýc. Ale byly to jenom sliby; pokud byl živ, tak se s penězi nechtěl rozloučit a smrt na něho nějak zapomínala. Zatím na věno čekající Tonička přibývalo let a zůstávala svobodná - „na ocet“.

V takovém rozpoložení je zastihla světová válka. V té době Pavlíkovi někdy opravdu svízelně sháněli živobytí, ale strýce nešidili a dobře ho živili. Vždyť již mu minulo osmdesát a tak den, kdy budou dědit se neodvratně blížil.

Konečně bylo po vojně. Koncem října roku 1945 došlo k měnové reformě, která též postihla starého Slezáka. Všecky jeho životní úspory byly zadrženy jako „vázané vklady“, které nemohl vyzvednout on ani jeho dědicové. Pět set korun, to bylo vše co mu v záložně vyplátli v nové měně.

Slezák se vrátil - spíše dopotácel domů, krajně rozčilený po tom, co jim v záložně vynadal zloději. Vždyť jeho a s ním miliony občanů okradla vláda o poctivé úspory.

Ten večer po měnové reformě

přinesla Tonička jako obvykle strýci večeri.

Seděl u stolu zády ke dveřím ve studené a tmavé světnici. Tonička bylo nápadné, že strýc neodpovídá na její pozdravení. Rozsvítila tedy světlo, vzala strýce za ruku a leknutím vykřikla. U stolu seděl mrtvý strýc a před ním na stole byly rozloženy otevřené vkladní knížky...

Její dědictví a slibované věno - na vázaných vkladech.

O chlumeckých poutích

Již po tři století několikrát do roka putují věřící východních Čech k Matce Boží na Chlumek u Luže. Každoročně se tam konají tři hlavní poutě:

První neděli v červenci tzv. „Poutí třeshňová“, kdy jsou stromy v alejích a v sadech v celém kraji obypány dozrávajícími třeshněmi.

Druhá poutí se koná 15. srpna na svátek Nanebevzetí Panny Marie - (ted' v neděli po svátku, když už u nás tento svátek není státem uznaný, jako byl ještě za I. republiky).

Třetí poutí je na přechodu léta do podzimu, druhou neděli v září, kolem svátků Narození Panny Marie a Jména Panny Marie.

Na Chlumku se též na mých mladých let konaly v neděli před svátkem sv. Václava, Svatováclavské pouti katolické mládeže východních Čech. Hlavním organizátorem těchto poutí byl dp. Václav Kubát, ve třicátých letech kaplan v Chrastě u Hrochově Týnci.

Pravidelně dostáváme radostné dopisy z našeho rodného kraje, že pouti na Chlumku jsou stále navštěvovány tisíci věřícími a že jejich počet v posledním čase dokonce vzrůstá.

O duchovní potřeby poutníků pečují mimo jiné hlavně dva naši přátelé: Otec Josef Smejkal, který je tamním duchovním správcem a Otec Václav Kubát, který je věrný Chlumku již půl století. Žel, že oba tyto zasloužilí kněží mají už přes 70 let.

PRVNÍ POUTÍ

Čas odhrvil již dávno moje vlasy a napuštěl ropalem mou tvář, dnes vzpomínám si na minulý čas, co o nich říká život-kronikář.

Těch slavných chvilek znova není, on mě by stačil jíst jeden list, o sklance, smutku a mračna snění je zbytečné už v té kronice číst.

Na jedno jítro pohádkově krásné, i dnes po letech vzpomínám si rád, jak teokráte bylo i má dětství šťastné, když mohl jsem se Chlumeck poutem-t.

Pár krajců bylo celá má taťka, - kdo strážník měl tak co dát ž. já však se cítil jako v opojení a omezil čas na dnevi a hlad.

To bylo krásné a má první pouti, vždyť v procesi nám hrála muzika, a ta slyšela vás, co duší rmoutí, i do svalů a kostí proniká.

A zbožné pláně tichým jítrem nosily, a já nadšená zpíval se všech sil, vždyť byl jsem touhou celý ruzochýl, vidět Chlumeck, náš posvátný cíl.

A když se nahně ve sluneční záři zjevily štihlé věže kostela, radostný úsměv rozlil se ve tváři, a znovu jsem zpíval docela.

Tu to je Chlumeck opáčený báji, pro dátnou duši pohádkový zjev, sem anděl se necí přilétat, a z chrámu je slyšet juchot zpěv.

A v kostele, - máj Bože, - má slato, obrzy, nohy a ty oltáře, - když ohromný divel jsem se na to, zapluly mě oči od záře.

Sam tatínek a maminka chodívali, i předkové už dlouhá stáletí, a celým srdcem zde se codlivali se ochranu a hlásné za děti.

Tady má tráň naše nebeská Paní, odtud se dívá do východních Čech, zehod arfa věrova, od slého je chráně, a pomáhá jim v jejich strachech.

Bylo to dobře u nebeské Matky, jako by se anou byla maminka, - však musel jsem se vrátit zpátky a zůstat u jenom vzpomínka i -

Panenská Matko, zachraň nás a vydej milostiplně působení své planoucí L a S K Y na celé lidstvo, nyní i v hodině smrti naší. Amen. * * *

DĚKUJEME VŠEM PRÁVNÍKŮM CHLUMCKU.

V jednom dopise nám píše přítelkyně z Litomyšlska:

„Byla jsem opět na pouti na Chlumku. Počasí bylo nádherné. Běle věže barokního chrámu Matky Boží svítily v slunečním jasě široko daleko do celého kraje. Vnitřek kostela je tak povznášející, že člověk je přímo nucen vroucí modlitbou děkovat Bohu za všechny dary, hlavně za dar víry a zdraví naší rodiny.

Poutní kázání, jako velmi často měl dp. Kubát. Vlasy mu již stárím zbělely, ale hlas má mocný a stále jasný jako v době když nám kázal na poutích S.K.M. v době našeho mládí. Je povzbuzující a radostné slyšet ho kázat.“

V jiném dopise píše nám přítel z České Rybné:

„Věrní naší tradici byli jsme na pouti na Chlumku. Kostel byl plný věřících, mezi nimi hodně mladých lidí. Pan děkan Smej-

kal je v posledním čase nemocný, ale ještě zpovídal. Lidé stáli v celých zástupech před jeho zpodobnění a každý dostal obrázek chlumecké Panny Marie a básně, kterou napsal dnes již zesnulý Jindřich Soukal o jeho první pouti.“

Když jsem tyto a jiné dopisy pročítal, sepjal jsem ruce a šepтал jsem vroucí modlitbu, aby Pán Bůh na přímluvu Panny Marie Pomocnice křesťanů chránil ten náš rodný kraj a všechny lidi v něm.

Ani již nespočítám kolik to pokolení našich rodů během těch tři sta let putovalo na chlumeck. Není to jenom posoupnost těla a krve, které nás s nimi pojí, ale je to hlavně duchovní dědictví, které utvrzuje naše spojení s lidmi rodného kraje bez ohledu na to jak daleko jsme se ve světě zatoulali.

Matějz Babíkova.

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎ (312) 795-0250 Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNI

CESTOVÁNÍ JEDNOTLIVÉ NEBO SKUPINOVÉ - kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST - návštěvy příbuzných a známých z Československa i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ A PŘEDPLACENÍM LETENKY

Zařídíme dle Vaseho přání a k Vaší plné spokojenosti
Pro informace VOLEJTE nebo PIŠTE:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA ☎ (312) 524-2244

LETEM

SVĚTEM

Santiago. — V Čile už po dobu 18 měsíců dochází k masovým demonstracím vládní opozice proti vojenskému diktatorskému režimu generála Augusto Pinocheta; demonstranti požadují návrat k demokracii v Čile. Vláda prohlašuje, že tyto demonstrace jsou organizovány komunisty. V posledním roce policie a armáda zastřelily asi 120 demonstrantů; při posledních demonstracích 4. listopadu bylo v hlavním městě Santiagu zadrženo na ulicích 14 demonstrantů. Vládní opozice prohlašuje, že demonstrace budou dále pokračovat; Pinochet si však předsevzal, že když zachrání svou zemi před komunistou Aliiendem, může zůstat u vládních otěží až do roku 1989. Nyní se rozhodl zastavit demonstrace proti svému režimu vojenskou silou podobně, jako to dělají komunisté, jenomže Pinochetova vláda dovolovala existenci jak politických opozičních stran, tak svobodných pracovních odborů a opozičního tisku. To všechno se ovšem dočasně změnilo. Dne 6. listopadu byl vyhlášen v celé zemi výjimečný stav a 8. listopadu byla presidentským dekretem „pro skončení zločinného terorismu a podvratných útoků“ na vládu zakázána politická shromažďování i shromažďování unii; byla zavedena cenzura tisku a telefonických hovorů, bylo zrušeno šest publikací politické opozice, a zároveň bylo 200 až 300 militantních členů opozice posláno do „sběrného tábora“

Pisagua v poušti na severu země. Zároveň čilský ministr vnitra obvinil katolickou církev, že prý torpéduje vládní snahy o obnovení demokracie; o týden dříve se totiž delegace čilských biskupů na návštěvě v Římě setkala s představiteli čilských exulantů. Čilští biskupové jsou vládou obviňováni, že se prý spojují s komunisty. Proto se také z Říma už nesměl do Čile vrátit španělský jezuita Ignacio Gutierrez, který tam působil jako biskupský vikář; v Římě totiž veřejně kritizoval krutý postoj čilské vlády vůči exulantům, kteří prý nejsou všichni komunisty. Politici pozorovatelé se domnívají, že Pinochet nyní učinil konec své „liberalizační“ politice a bude vládnout autoritativně jako dříve. Dne 10. listopadu časně zrána byli na jednom chudém předměstí Santiagu zatčeni všichni muži od 15 let nahoru - celkem asi 4 tisíce lidí - protože prý mezi nimi jsou podvratné prvky.

New Delhi. — Ghandiové popel byl rozdělen do 35 měděných ureň, které pak byly rozeslány na různá místa v celé zemi, aby se tam podle hinduistického zvyku konaly po týden smuteční obřady. Dne 11. listopadu byl popel opět shromážděn a rozprášen po zasněžených Himalájích, které Ghandiová měla ve velké oblibě. Po čtyřech dnech řádění proti Sikhům byl všude klid; jsou však obavy, že bouře mohou později opět znovu vypuknout, protože všeobecné rozhořčení proti nim trvá a Sikhové také prohlásili, že se miní pomstít. V New Delhi je

na 20 tisíc Sikhů bez přístřeší, protože jejich domy byly spáleny; zatím jsou ubytováni ve školách, chrámech a sběrných táborech. Jejich ochranu všude zabezpečují vojáci v plné zbroji. Dne 6. listopadu se nový ministerský předseda Indie Rajiv Ghandi setkal s delegací umírněných Sikhů, které ujistil, že vláda nepovažuje celou jejich sektu za zodpovědnou za vraždu Ghandiové; jsou za ni zodpovědní pouze dva radikální jednotlivci. Slibil delegátům, že Sikhům bude nahrazen majetek, zničený za pogromu proti nim po zavraždění jeho matky. Extremistické Sikhové však prohlašují, že na Ghandiho také bude učiněn atentát.

Managua. — V sandinistické Nikaragvě se 4. listopadu konaly všeobecné „volby“, po marxistickém způsobu. Sandinisté prý získali 67 % hlasů; jejich vůdce, 38 letý Daniel Ortiga, byl pak 8. listopadu úředně prohlášen za vítěze a stane se prezidentem Nikaragvy. Opozice se z velké části voleb neúčastnila, protože je považovala za „komedii“. Část opozice, která se voleb zúčastnila, si stěžovala, že mnohé její hlasy zahaněné zmizely a nebyl na ně vzat ohled. Celkem bylo v Nikaragvě 1.550.000 voličů; z toho se jich zúčastnilo voleb 1.181.500. US státní departement sice oznámil, že nepovažuje tyto volby za úplně svobodné a počestné, že však pravděpodobně Spojené státy uznají Ortigu za vládcu Nikaragvy. V těchto posledních dnech vláda Spojených států projevila obavu, že jedna sovětská nákladní loď, dohře pozorovaná výzvědnými družicemi, která zakotvila v přístavu Corinto na Tichomořském pobřeží, přivezla v bednách možná součásti vojenských letadel Migů, která mají být v Nikaragvě smontována. Odpovídají-li tyto obavy skutečnosti, pak by Nikaragva dosáhla ve Střední Americe převahu ve vojenském letectvu. Vláda Spojených států opětovně varovala Nikaragvu i Sovětský svaz, že přítomnost Migů v Nikaragvě by byla pro USA nepřijatelná. Sovětský svaz i Nikaragva popřely, že by v tomto nákladu byly součásti vojenských letadel. Zároveň sandinistická vláda obvinila Spojené státy, že prý pod zámkou, že Sovětský svaz dopravil do Nikaragvy vojenská letadla, chystají brzkou invazi do

Nikaragvy. Asi 20 tisíc studentů bylo zmobilizováno, aby šli „hájit vlast“ proti americkému útoku. Zároveň Nikaragva požádala o naléhavou schůzi Bezpečnostní rady OSN, aby odsoudila „eskalaci agrese Spojených států proti Nikaragvě“, protože USA prý podezřele soustředí na svých vojenských základnách vojáky a vojenské helikoptéry. Reaganova vláda nazvala všechna obvinění sandinistů za čirý nesmysl, a vyslovila naopak podezření, že Ortega připravuje buď invazi do Salvadoru či Hondurasu, anebo hromadný výpad proti obráncům svobody „Contras“ na jihu země; tento úmysl by pak lépe vysvětlil i náklad sovětské nákladní lodi, která asi přivezla sandinistům další vrtulníky, náhradní součástky, tanky, zbraně a munici.

Paříž. — Když se minulý týden vracel z Afghánistánu přes Paříž jeden americký televizní zpravodaj, který se chtěl sejit se svým francouzským kolegou Jacques Aboucharem, o jehož náhlém propuštění z kábulského vězení na zákrok Sovětů jsme psali v minulém Sloupku informací, západní svět se poprvé dozvěděl o sabotážní akci „Blackout“ afghánských bojovníků za svobodu. Operace spočívala v tom, že afghánští vlastenci - zahaní Rudou armádou do hor a odříznutí od Sovětů vyplněných vesnic v úrodných údolích, v nichž se zásobovali potravinami - se rozhodli zničit většinu elektrických sloupů s vysokým napětím, které přiváděly elektrický proud ze čtyř horských hydroelektrárn do hlavního města Kábulu a do přilehlých oblastí. Několik dní po tomto oznámení měli američtí posluchači večerních TV zpráv příležitost shlédnout na kanálu č.2 celou tu operaci velmi zblízka - přímo na obrazovkách svých televizorů. Když se pak americký zpravodaj ptal vůdce dotyčné partyzánské skupiny, zda tímto sabotážním činem na sebe nesvolávají nenávisť obyvatel Kábulu, kteří budou v zimě po dlouhé měsíce bez světla a potřebné elektrické energie k dopravě či výtahům, odpověděl mu, že tím víc budou nenávidět sovětské okupanty, kvůli jejichž přítomnosti v zemi musí partyzáni bojovat, aby je přiměli k ústupu.

Bejrút. — Izraelští a libanonsí vojenští důstojníci začali 8. listopadu „svá“ vyjednávání o od-

chodu izraelských vojsk z jižního Libanonu a o zaručení bezpečnosti izraelské severní hranice.

Tato jednání se konají ve vesnici Naqura, kde leží hlavní stan mírové armády OSN. Sýrie vyslovila svůj souhlas s těmito jednáními; zamítly je však muslimské fundamentalistické a teroristické skupiny Jihad a Hezbollah, které pohrozily, že všichni účastníci těchto vyjednávání budou „zaneseni na černou listinu“. Souběžně vede pouze „informační diskuse“ s Izraelem a Sýrií v hlavních městech obou států asistent US státního tajemníka Richard Murphy. Libanonská delegace žádala v zahajovací řeči, aby pouze libanonská armáda mohla obsadit libanonské území, které izraelská armáda opustí. Izrael se však domnívá, že libanonská armáda dosud není schopna sama zajistit bezpečnost izraelských hranic, a naléhá, aby tento úkol byl svěřen jednak rozšířené mírové armádě OSN, jednak jiholibanonské milici o 1.300 mužích, vytrénované a placené Izraelem. Dne 10. listopadu libanonská vláda přerušila vyjednávání, protože Izrael dal zatknout politické vůdce šiitských muslimů Amal, kteří vedou ozbrojenou rezistenci proti okupaci jižního Libanonu.

Washington. — Ve třetím čtvrtletí 1984 schodek US zahraničního obchodu dosáhl „rekordní“ výše 33,3 bilionu dolarů; celkový schodek v prvních devíti měsících činil 96,3 bilionu dolarů, což bylo mnohem více než v celém roce 1983, kdy činil 61,1 bilionu dolarů. Předvidá se, že celý letošní schodek US zahraničního obchodu bude činit 113,2 bilionu dolarů, anebo ještě více. Zatímco ve třetím čtvrtletí 1984 dovoz vzrostl o 9,9 %, US vývoz vzrostl pouze o 0,7 %. Import cizího oleje sice klesl o 3 %, avšak zato import strojů vzrostl o 21 %, import aut, zejména japonských o 8 %, a import různého spotřebního zboží - textilií, televizorů, transistorů a různých elektronických přístrojů - o 14 %. Úroková míra opět klesla; v září dosáhla výše 13 %, nyní klesla na 11,75 %, a čeká se, že na konci listopadu klesne na 11 %. Úroková míra klesla proto, že zpomalený ekonomický život snížil poptávku podnikatelů po půjčkách. Jako příčina vysokého obchodního schodku Spojených států s cizinou se uvádí v první řadě „silný dolar“.

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přilíceného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošíváných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!
Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAR RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera.

který činí dovoz poměrně levným, zatímco ceny amerických výrobků jsou pro cizinu příliš vysoké. Dokud nebude snížena mezinárodní hodnota dolaru, bude nevyhnutelně schodek US mezinárodního obchodu - podle mínění znalců - činit 10 až 14 bilionů dolarů měsíčně. - Odborníci v ekonomii předpovídají, že v posledních dvou měsících r. 1984 a v celé první polovině r. 1985 se v USA ekonomický život zpomalí ze tří důvodů: (1) obrovský schodek US zahraničního obchodu se nesníží; (2) potrvá slabý vzrůst vedoucích ekonomických ukazatelů - (tento vzrůst činil v září pouze 0,4 %; předtím v červnu ekonomické ukazatele klesly o 0,9 %, v červenci o 1,7 % a v srpnu o 0,1 %.); (3) v září se snížily tovární objednávky o 1,8 %. Národohospodářské nepatří sice v tomto zpomalování ekonomického života další recesi, ale spíše mluví pouze o zdravém zpomalení ekonomického vzrůstu, aby se zabránilo růstu inflace. Při recesi ekonomický život stále klesá; nyní bude dále vzrůstat, avšak pomalu. Ekonomický vzrůst bude obnášet pouze 2 až 3 % ročně; musil by však činit 3,5 až 4 % ročně, aby mohl být absorbován roční vzrůst počtu pracovních sil. Nezaměstnanost bude proto trvat dále, a v některých oborech ještě vzroste. Příznivějším zjevem je, že v posledních třech měsících výrobní ceny a tedy i ceny ve velkém, slabě klesly; tím se zdá být oddáleno nebezpečí nového stoupání inflace.

● ● ●
Manila. — Filipínské ostrovy Panay a Leyte, ležící 250 mil jižně od Manily, byly 5. listopadu postřiženy prudkým tajfunem „Agnes“, který tam pobíhl na 60 tisíc obytných domů. Usmrceno bylo více než tisíc lidí a na půl milionu lidí zůstalo bez přístřeší.

● ● ●
Varšava. — Komunistický vojenský vůdce Polska generál Jaruzelski převzal osobně kontrolu nad ministerstvem vnitra v důsledku nehorázné vraždy Otce Jerzy Popieluszka. Vládní mluvčí Jerzy Urban 7. listopadu totiž veřejně přiznal, že dp. Popieluszko byl podle výsledků pitvy surově zbit, a že pravděpodobně zemřel v důsledku uškrcení. Pak byla jeho mrtvola vhozena do vody.

● ● ●
Washington. — Mluvčí US vlády oznámil, že Irák chce po 17 letech opět navázat diplomatické vztahy se Spojenými státy, a to ještě před koncem tohoto roku; Irák totiž potřebuje přispění Spojených států ke

skončení války s Iránem, která přivedla Irák na pokraj ekonomického zhroutení. Tímto obnovením diplomatických vztahů s Bagdadem se zlepší vztahy Spojených států s arabskými umírněnými zeměmi, avšak zvýší se ještě více napětí mezi USA a Iránem.

● ● ●
Ženeva. — Mezinárodní červený kříž oznámil 6. listopadu, že v Habeši na půl milionu lidí země hladu ještě před začátkem příštího roku, nebude-li této zemi ihned poskytnuta masivní mezinárodní výpomoc; v této výpomoci pak prý ještě bude nutno pokračovat celkem asi po dobu 15 měsíců. Je zapotřebí nejen potravin, nýbrž i lékařských potřeb, prádla, houní a dopravních prostředků. Tyto dopravní prostředky jsou nutné k rozvážce potravin do vnitrozemí, kde je též naprostý nedostatek silnic. Vedle Červeného kříže ještě asi 30 dobrovolných výpomocných organizací pomáhá v Habeši lidem, postiženým hladem. Teprve živé reportáže amerických televizních zpravodajů, které ukázaly v každé domácnosti na TV obrazovkách skutečnou tragedii hladovějících habešských venkovanů, pohnuly svědomím svobodného světa a rozhybaly mohutnou mezinárodní pomocnou akci i ve prospěch dalších afrických států, postižených několikaletým suchem. Ovšem, přítinou dnešní krajně vyhraněné situace hladu není jen sucho, ale občanská válka, vnesená do Angoly, Mozambiku, Čadu, Ugandy, Erythreje a dalších zemí většinou zvenčí, prostřednictvím marxistických hnutí a vlád.

Ty pak, aby se udržely u moci, pečují jen o výživu svých vojáků a městských obyvatel rozdáváním osiva a umělých hnojiv zestátněným plantážím s úrodnou půdou a vůbec se nestarají o osud chudých venkovských zemědělců. Z toho všeho je zajímavý jen důkaz o neschopnosti komunistického státního hospodaření, zavést marxistickými poučkami „větší sociální spravedlnost a pokrok“ kdekoli na světě, i když je tak hlasitě Moskva africkým koloniálním zemím v 60. letech slibovala. - Hlad v dnešní prokomunistické Etiopii je však takový, že tentokrát se musel rozhybat i SSSR, aby přišel Habeši aspoň trochu na pomoc posláním nákladních aut. Dostal asi strach z toho, že by se k němu jednou Habešané mohli obrátit zády poukazem na to, že jim ničím nepomohl když jim bylo nejhůře, zatímco kapitalistické země jim v hladu daly

najíst a byly jim dobrým „Samaritánem“.

● ● ●
Praha. — Na velvyslanectvích Německé spolkové republiky v Československu, v Polsku, Rumunsku a Maďarsku se už opět uteklo asi 140 občanů Východního Německa; žádají o emigraci do Západního Německa. Právě se vedou jednání o jejich osudu; Východní Německo totiž žádá, aby se vrátili a požádali o západoněmecké vízum normální cestou. Také nechce dát záruku, že nebudou stíháni, protože prý mezi nimi možná jsou i zločinci jiní než pouze političtí. Dne 11. listopadu bylo oznámeno, že 50 východoněmeckých občanů ze západoněmeckého velvyslanectví v Praze se rozhodlo vrátit zpět do vlasti.

● ● ●
Valetta. — Na skalnatém ostrově Malta ve Středozemním moři o rozloze 122 čtverečních mil a s 359 tisíci obyvateli, je u moci socialistická vláda ministerského předsedy Dom Mitoffa, předsedy „Strany práce“. Obyvatelé Malty jsou z 98 % katolíci a církev se u lidí těší velké vážnosti a autoritě. Mitoffovi socialisté se nyní všemi způsoby pokoušejí zbourat autoritu církve, a to jak ve veřejném, tak i soukromém životě občanů. Vláda zákonem zkonfiskovala všechny církevní pozemky, pro které neexistují žádné psané dokumenty o vlastnictví. Tím církev ztratí více než polovinu svých pozemků; mnohé pozemky totiž vlastnila po dlouhá staletí a psané dokumenty o tomto vlastnictví se už dávno ztratily. Jiným zákonem se vláda snaží omezit vliv církve na mládež; napříště tamních 72 katolických škol, na kterých studuje asi třetina maltských studentů, nesmí přijímat žádné školné. Tím budou všechny katolické školy bez příjmů a nakonec budou muset zavřít své brány. Vláda pak bude moci přímo kontrolovat mysl mládeže a vychovávat si generaci, která nebude mít o náboženství žádný zájem. Přitom vláda stále obviňuje církev, že se míchá socialistům do politiky. Asi před měsícem vláda tajně poslala lůzu, aby napadla a vyplenila arcibiskupskou rezidenci. V tamní

kapli byly vandalsky rozbity slavné sochy z 18. století, představující Krista, Pannu Marii, sv. Josefa, anděly a různé jiné svaté. Policie sice byla zavolána, avšak odmítla zasáhnout; prý se nechtěla „protivit vůli lidu“. - V září socialistická vláda Malty už také prohlásila, že v r. 1986 se nebudou moci konat předepsané parlamentní volby, protože prý události a vládní opozice se protiví cílům dnešní vlády. Toto vládní prohlášení se považuje za náznak toho, že na Maltě asi brzy přestane existovat demokracie a bude nastolena marxistická diktatura proletariátu, která se na Maltě za název „socialismus“ jen až doposud schovávala, jako to dělají marxisté i v jiných zemích. Papež Jan Pável II. naléhal nedávno při jedné veřejné audienci na to, aby se katolíci modlili za Maltu. Chtěl tím na vážnou situaci Malty alespoň diskrétně upozornit.

● ● ●
Cape Canaveral. — Dne 8. listopadu bylo po jednodenním zpoždění kvůli špatnému počasí vysláno do vesmíru letadlo „Discovery“ se čtyřmi astronauty a jednou astronautkou na palubě. Cíle letu je umístění ve vesmíru dvou komunikačních družic a záchrana jiných dvou družic, které byly vadně umístěny ve vesmíru při letošním únorovém letu a tím se staly neužitečnými; každá z nich stála 35 milionů dolarů. Dne 9. listopadu astronauti umístili úspěšně ve vesmíru komunikační družici Anik D-2 pro kanadskou společnost Telesat. Tato družice, těžká 2,700 liber, byla

umístěna do eliptické dráhy; její nejvzdálenější bod bude vzdálen od země 22.300 mil. Společnost Telesat zaplatila za toto umístění 10 milionů dolarů. Dne 10. listopadu byla umístěna ve vesmíru komunikační družice pro americkou firmu Hughes Communication Services Inc., která zaplatila za tuto službu 17 milionů dolarů. Zachycení „zbloudilých“ družic Palapa B-2 a Westar 6 má být podle plánu provedeno v 5. a 7. den pohybu letadla ve vesmíru; jednu družici už astronauti do vesmírového letadla „Discovery“ naložili, druhou nakládali dnes ve středu 14. listopadu. Nemohli však k tomu použít mechanického „kanadského“ ramene, a tak vše provedli ručně sami. Po návratu na zem budou obě družice opraveny a později mají být znovu dopraveny do vesmíru.

● ● ●
Washington. — Podle vládní zprávy Američané nyní spotřebují průměrně o 21 % méně energie než ji spotřebovali před arabským olejovým embargem v roce 1973. Zejména začali šetřit energií po iránské revoluci v roce 1979, kdy ceny oleje byly vyhnány z \$13 na \$34 za barel. Zatímco v roce 1973 průměrná roční spotřeba energie „na hlavu“ činila v USA 285 milionů britských tepelných jednotek (BTU), v roce 1983 činila pouze 226 milionů BTU na osobu. Energií bylo šetřeno různými cestami: méně se vytápělo, méně se jezdilo autem, užívalo se modelů aut s nižší spotřebou gazolinu, byty byly lépe izolovány před zimou atd.

NA VÁNOCE DO ČESKOSLOVENSKA

Odlety 12. a 20. prosince. Cena: Chicago-Praha \$740.00
New York-Praha \$595.00

ARIZONA BUS TOUR: 12ti denní zájezd do slunné Arizony. Odjezd z Berwynu 25. února 1985. Jedinečná cena \$529.00 za osobu při ubytování po dvou, včetně: 11 nocí prvotřídní ubytování, 11 večerí, moderní motorcoach, prohlídka Phoenix, Tucson, Grand Canyon a jiných zajímavých míst.

BUS TOUR NA MILWAUKEE FOLK FAIR. Neděle 18. listopadu, cena \$17.50 včetně busu a rezervované vstupenky na odpolední představení národnostních skupin. TUZEX, oblíbený dárek vašim drahým, pošlete včas než bude předvánoční nával.

ZÁJEZDY na Jamaicu, Bahamas, Arubu a ostatní Karibské ostrovy. Za velmi výhodné ceny.

Napište nebo zavolte o podrobné informace
☎ 312-749-1333 nebo ☎ 312-242-1512

Dále nabízíme zvláštní, velmi výhodné nemocenské pojištění pro návštěvníky z Evropy.

WEBER
TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Početivá a rychlá práce.

Volejte česky nebo anglicky:

852-2230

SPORT

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU

10. kolo: Bohemians Praha - Inter Bratislava 3:1, Dukla Banská Bystrica - Baník Ostrava 1:0, Tatran Prešov - Slavia Praha 0:2, Sparta Praha - Spartak Trnava 2:1, TJ Vítkovice - Sigma Olomouc 2:2, Lokomotiva Košice - Dukla Praha 1:2, Slovan Bratislava - RH Chab 1:2, ZVL Žilina - Petržalka Bratislava 3:2.

Tabulka po 10. kole:

1. BOHEMIANS	22:7	16
2. OSTRAVA	16:6	15
3. SLAVIA	20:10	14
4. SPARTA	19:12	13
5. VÍTKOVICE	16:15	12
6. B. BYSTRICA	18:17	12
7. DUKLA	29:18	11
8. CHAB	15:10	10
9. OLMOUC	18:17	10
10. KOŠICE	14:15	10
11. ŽILINA	15:21	9
12. INTER	9:13	6
13. TRNAVA	8:17	6
14. PETRŽALKA	10:21	6
15. PREŠOV	7:17	5
16. SLOVAN	10:30	5

Nejllepší střelci: 10 gólů - Knoflíček (Slavia), 8 - Janečka (Bohemians), Šourek (Vítkovice), 6 - Griga (Sparta).

Korejčák (Dukla), Lička (Ostrava), Fecko (Košice).

I. národní liga kopané V ČESKOSLOVENSKU

Českomoravská skupina:

12. kolo: Jablonec - Zbrojovka Brno 0:1, SU Teplice - Třinec 2:0, Hradec Králové - České Budějovice 0:0, Mladá Boleslav - Chomutov 3:0, Škoda Plzeň - Xaverov Praha 2:2, Ústí nad Labem - VTJ Tábor 0:1, Poruba - VP Frýdek-Místek 0:1, Česká Lípa - Gottwaldov (Zlín) 0:2.

Prvních pět týmů v tabulce:

1. BRNO	20:5	21
2. TEPLICE	23:7	19
3. Č. BUDĚJOVICE	19:7	18
4. TŘINEC	21:14	14
5. ML. BOLESLAV	15:14	14

Slovenská skupina:

13. kolo: Dunajská Streda - Trebišov 3:0, Púchov - Plastika Nitra 1:3, Dubnica - Považská Bystrica 3:1, Humenné - Trenčín 1:0, Michalovce - ZŤS Košice 2:0, Levice - Poprad 2:0, Martin - Spišská Nová Ves 2:1, Prievidza - Senica 2:0.

Prvních pět týmů v tabulce:

1. DUN. STREDA	27:5	22
2. NITRA	31:16	19
3. POV. BYSTRICA	22:13	19
4. TREBIŠOV	18:10	16
5. HUMENNÉ	15:16	14

★

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro ME hráčů do 16 let

SSSR - Československo 2:0, Odveta se hraje v Československu 30. března 1985.

Mistrovství Evropy se koná v květnu 1985 v Maďarsku.

Prátelské zápasy: Švédsko - Itálie 1:1, Slavia Praha - Jugoslávie B 0:2, Alžírsko - Porto Alegre (Brazílie) 0:1.

★

I. LIGA HOKEJE

V ČESKOSLOVENSKU

14. kolo: Dukla Praha - TJ Gottwaldov (Zlín) 1:1, VSŽ Košice - Škoda Plzeň 7:7, Zetor Brno - Motor České Budějovice 4:0, Tesla Pardubice - CHZ Litvínov 6:1, Dukla Trenčín - Sparta Praha 6:3, Slovan Bratislava - TJ Vítkovice 7:4.

Tabulka po 14. kole:

1. JIHLAVA	69:37	22
2. KOŠICE	73:46	21
3. GOTTWALDOV	39:27	19
4. Č. BUDĚJOVICE	43:41	18
5. PARDUBICE	43:45	14
6. BRNO	34:38	13
7. PLZEŇ	42:47	13
8. LITVÍN	57:62	12
9. SPARTA	44:55	11
10. TRENČÍN	52:50	10
11. VÍTKOVICE	40:62	8
12. BRATISLAVA	27:53	7

Prátelské zápasy: Československo A - NDR B 15:1, Československo do 16 let - NDR do 18 let 6:2.

POK

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVČŮ V ZAHRANIČÍ

Miloš Vobořil už trénuje!

Místopředseda našeho Svazu Miloš Vobořil už začal trénovat na lyžařskou sezonu, jak nám o tom píše dr. O. Blažka z Lake Placid. Miloš je také mezinárodním rozhodčím a členem výboru „Eastern Ski Association“. Jsme na něho hrdi neb závodí za náš Svaz a tím, pomáhá kde může připomínat Američanům naši nesvobodnou zemi. Se svojí manželkou vychoval dva syny, Michaela a Antonyho, kteří krácejí ve šlépějích svého otce. Do další činnosti přejeme Ti, Miloši, mnoho zdaru a těšíme se na další zprávy. Tvoji sportovci a kamarádi Ti přejí mnoho dalších úspěchů!

Ústřední výbor Svazu československých svobodných sportovců v zahraničí s odbočkou New York Vás srdečně zve. Vaše rodiny a přátele - na sobotu 8. prosince 1984 do restaurace k Ručům - (312 East 72nd Street, New York) - na večírek na počest Jára Kohouta, dlouholetého člena výboru, který oslaví svou naplněnou osmdesátku!

Prosíme Vás, napište pozdravy nebo nějaké říkanky, které se budou veřejně číst. Jára si to zaslouží, neb komunisty zesměšňuje, kde může a pak

patří do naší sportovní rodiny. Víte, že každoročně na našich sjezdech rozvínil náladu a přivítal naše sportovce a přátele zblízka i zdálí! Posílejte na adresu: 1482 Larchmont Avenue, Lakewood, Ohio 44107, prosíme vás. Předem Vám děkujeme!

Jsem přesvědčen, že Járovi a jeho vážené rodině bude velice milé, když mu společně popřejeme hodně zdraví do té stovky a zároveň mu poděkujeme za práci, kterou vždy pro šsl. věc poctivě dělal a dělá!

Státní Ota Hora bude 75!

Bývalý poslanec předseda Čs. nár. soc. mládeže - náš Ota Hora mluvil často v parlamentě proti komunistům a jeho řeč byla odměňována potleskem. Zlavy komunistů bylo ovšem slyšet bouřlivé výkřiky protestů. - Ota Hora spolu s jinými varoval národ včas před hrozcím nebezpečím - proklátého komunismu; neuspěl. Dnes však uspívá, jeho volání v Kanadě není marné a už přineslo a přináší dobré výsledky. V exilu pokračuje ve své práci - přise - bojuje a pomáhá všem.

Jeho kniha o „Unoru“ je jistě nejlepším svědkem naší národní tragédie. Jsme pyšní na něj a posíláme mu do Ottavy kytičku vděčnosti: přejeme mu mnoho zdraví k jeho 75! Děkujeme jeho paní, že o něj tak dobře pečuje, když Ota má často potíže se srdíčkem. Škoda, že nemáme více takových Horů! Zvláště dnes je třeba ukazovat kanadským a americkým občanům pravou tvář bolševismu!

Zdeněk Pražák

PŘIPRAVILI JSME PRO VÁS TYTO ZÁJEZDY:

- 15. prosince 84: Vánoční skupinový let do Československa
- 30. prosince 84: Zájezd na Karibské ostrovy (s prožitím veselého Silvestra na krásné lodi)
- 11. února 85: Jamaica - 14 dní OCHO RIOS
- 6. května 85: Stará Čína - 19-ti denní zájezd pro velký zájem opakujeme po třetí.
- 25. června 85: Doprovázený zájezd do Československa na Spartakiádu.
- 26. června 85: Další zájezd do Československa na Spartakiádu. Rádi vám poskytneme další informace.

Přihlaste se laskavě včas.

Vyřídíme návštěvu vašich příbuzných a přátel z Československa do USA a rovněž TUZEX.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

IMPORTER

VALAŠSKÉ PAPUČE

dekant zásoba postací

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

UPRÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ K NAROZENINÁM

Čirou náhodou jsme se dověděli od blízkých přátel paní

Josefy WUSTOVÉ
vdově po † Bedřichu Wustovi z Chicaga, Ill.

že se v těchto dnech dožívá zaokrouhlených narozenin. Aby věděla, že po letošní nenadálé ztrátě svého milovaného manžela není tak zcela osamocená a zapomenutá, všichni její věrní přátelé jí přejí do dalších let hojnost zdraví a Božího požehnání.

Redakce Hlasu Národa se k tomuto přání ráda a upřímně připojuje.

Mnogaja ljeta!

VAŠI PŘÁTELÉ

Ota Hora:

Zapomenutý text jaltské „Deklarace o osvobozené Evropě“ dokazuje zločin Sovětů na porobených národech!

V roce 1975, kdy uplynulo třicet let od konference na Jaltě, konané ve dnech 1. a 11. února 1945 za přítomnosti Roosevelta, Churchilla a Stalina, upozornil jsem v kanadském a krajanském tisku na významnou „Deklaraci o osvobozené Evropě“, která byla podepsána všemi třemi zástupci vítězných spojenečů. Jenom Sovětský svaz tuto dohodu ignoroval a dodnes nesplnil. Naopak, všechny státy, v nichž koncem války stanula rudá armáda, byly zotročeny, zatímco ostatní spojenci, jejichž armády dočasně obsadily státy nacisty okupované, umožnili všem těmto národům svobodu. Je to dokument na který nejen diplomaté a politici, ale také etnické

skupiny porobených národů v cizině příliš brzo zapomněli, ačkoliv je to vynikající základna k donucení Sovětského svazu k tomu, aby plnil své závazky. Proč toho všechny etnické skupiny a vlády svobodných zemí nevyužijí? Proč nepostaví Sovětský svaz před soud svobodného světa vyburcováním světového veřejného mínění proti zločinu Sovětského svazu, který zotročil tyto národy, ač se jim zavázal umožnit se rozhodnout pro svobodu? Vždyť v této skvělé Deklaraci se jasně píše o tom, že všechny tři vlády v souladu se zásadami Atlantické charty s přirozeným právem všech národů mají právo si zvolit formu vlády pod níž chtějí žít. V této Deklaraci není ani zmínka o „rozdělení Evropy na sféry vlivu“. President Reagan v srpnu t.r. jasně prohlásil, že „odmítá výklad Jaltské dohody o tom, že Amerika souhlasila s

rozdělením Evropy na „sféry vlivu“, a že Spojené státy nemohou akceptovat trvalé podmanění národů východní Evropy...“ (International Herald Tribune, The Hague, August 20, 1984). A stejně i býv. ministr zahraničí Anglie Sir Alec Home (nyní Lord Home) již v r. 1975 a dnešní US místopresident G. Bush ve Vídni v září 1983 prohlásili, že porušení a neplnění této Jaltské dohody je příčinou trvalého světového napětí a nejistoty!

Soudím, že v našem boji za osvobození národů za Železnou oponou jedním z nejdůležitějších dokumentů je tato Deklarace o osvobozené Evropě, která je dnes důkazem zločinu Sovětského svazu na porobených národech a nutnosti jejich osvobození! Vyburcovat veřejné mínění světa a všech svobodných vlád zemí v nichž žijeme, je nejen naší první povinností, ale i vírou, že tak

jako zločiny jedinců, tak i zločiny Sovětského svazu musí být pranýřovány, potrestány a odčiněny! Proto doporučuji, aby připojený anglický text „Declaration on liberation of Europe“ byl čten všemi, kteří věří, že Československo a všechny ostatní porobené národy mohou a musí být osvobozeny. Obsah této Deklarace nám dává nejen víru a naději, ale i zbraň, které jsme dosud nepoužili v boji za osvobození národů tak, aby Sovětský svaz vyburcováním světovým veřejným míněním (a pod jeho soustavným tlakem) plnil dohody jím podepsané. Velkou posilou je nám i výrok prezidenta Reagana (Washington 17. srpna 1984), o tom, že bude naléháno, aby Sovětský svaz plnil tuto dohodu současně i s Chartou Spojených národů, Helsinskou dohodou a jiné mezinárodní dohody zaručující základní lidská práva. Mnoho času jsme zmeškali a

hodně času promarnili. Ujme se toho Rada svobodného Československa, ACEN, všechny etnické skupiny v čele s čl. demokratickými organizacemi, každý z nás? Musíme o tom psát do novin, informovat rozhlas, televizi, musíme mluvit s novináři, poslanci, učiteli, přesvědčovat, burcovat, aby celý svobodný svět věděl a nezapomínal na zločiny Sovětského svazu a pomohl vyhnat Sověty z okupovaných zemí tím, že při jednáních o zákazu nukleárních zbraní, o odzbrojení a různých obchodních a kulturních smlouvách bude na SSSR nejprve vyžadovat splnění dosavadních mezinárodních smluv. Jen každodenní práci a činy každého z nás, po celém svobodném světě, docílíme, že Československo bude opět svobodné a nezávislé! Svět o nás musí vědět a musíme mu pomoci jednat: naše otázka se musí stát otázkou světovou!

T.B. Hlubuček:

„První český časopis v Iowě“

V druhé polovině 18. století, kdy stovky českých rodin se usazovaly ve městech a osadách zemědělského státu v universitním městě Iowa City, začal vycházet první český časopis „Slován Amerikánský“, jehož vydavatelem byl Barta Letovský. V tu dobu tam působil český universitní profesor Bohumil Šimek. Časopis však přežil jen několik roků. Zato v sousedním průmyslovém městě Cedar Rapids, kde se rozrůstala silná krajanská kolonie, vycházel už týdeník „Cedar Rapidské Listy“ v české tiskárně Franka Hradeckého. Redaktorem byl v prvních letech John V. Stodola, později Jan C. Štěpán a konečně T.B. Hlubuček.

Ve stejnou dobu byl v Cedar Rapids rozšířený „Iowský Věstník“, který byl pravidelnou přílohou chicagské „Denní Svornosti“. Jeho redaktorem byl vzdělaný student Karlovy univerzity v Praze a populární český řečník Josef Hajek. Po jeho smrti převzal redakci pisatel této zprávy T.B. Hlubuček. Kromě zmíněných již časopisů ve městě bylo mnoho odběratelů chicagských časopisů: Svornosti, Hlasatele, Národa, Katolika, Amerikána a Domácnosti. Svornost měla tu výhodu, že po způsobu Iowského Věstníku měla podobné statě z jiných měst jako ku příkladu „Baltimorské Listy, vedené Ant. Cihlářem, Saint Louiské Listy s Johnem Reinholdem a Lidský Oklatský, vedené Petrem Rabštejnem.“

Mimo ně byl hlavně ve farmářských osadách Iowy oblíben omahský Hospodář. Ten byl dokonce předplácen přátelům v Československu. – Taková byla epopej českých časopisů po níž následovalo období ztrát. Jedny noviny po druhých ztrácely půdu, hlavně z nedostatku potřebných fondů, spojených s vydáváním časopisů, o čemž převážná většina ani dnešních čtenářů nemá asi zdání. A přece byl to český tisk, který od příchodu prvního Čecha do Ameriky Augusta Heřmana v Marylandu byl páteří českého kulturního a společenského života. Se zánkem mnoha časopisů jest to nyní dobře redigovaný Hlas Národa, který zasluluje sobě všestranné pomoci hlavně získáním nových předplatitelů. Jest proto na každém jednom z nás kdo máme snahu udržeti český odkaz příštím generacím, abychom se do této akce zapojili.

Za zmínku stojí, že kromě výše jmenovaných časopisů byly ovšem další jako Newyorské Listy, omahský Pokrok Západu, vydávány Janem E. Rosickým, chicagský Hlasatel a několik dobrých časopisů ve státě Texas, kde vždy žil největší počet moravských rodin. Co ovšem také v minulosti dnes už zašlým českým novinám asi užškodilo, byla jejich zavitá útočnost na ty, kteří byli jiného smýšlení, a tak se ve skutečnosti jen málo přiučily uctivé toleranci od americké demokracie. – V tom ohledu jsou dnešní naše zbyvajících noviny v USA demokratičtější, objektivnější a tím i srozumitelnější.

Tragická smrt Marianne Straussové, manželky bavorského předsedy vlády

Těžká osudová rána zasáhla bavorského předsedu dr. Franze Josefa Strausse. V nočních hodinách v sobotu 24. června zemřela v troskách svého automobilu, který sama řídila, jeho manželka Marianne Straussová ve věku 54 let. Dr. Strauss byl v té době na diplomatické návštěvě v Jugoslávii.

O životě a práci Marianne Straussové by se dalo mnoho říci; angažovala se jak v oblasti sociální, tak i v oblasti hoje za lidská práva. Narodila se 21. dubna 1930 jako dcera konzula a v majetku rodiny byl i pivovarský závod. Její otec dr. Max Zwienkagel byl pronásledován nacisty, kteří jedné noci v r. 1937 vypálili pivovar a rodinný statek. Marianne trpěla srdeční chorobou. Přesto v r. 1949 úspěšně maturovala v Mnichově a poté studovala lingvistiku v Cambridge a v Paříži. Srdeční choroba probudila již v mládí u Marianne Straussové silný sociální cit. V r. 1953 se seznámila se svým pozdějším manželem, který byl tehdy ministrem obrany Spolkové republiky a v r. 1957 se pak za dr. Strausse provdala. Stala se matkou tří dětí, dcery Moniky a synů Maxe a Franze. V době, kdy byl její manžel členem Spolkové vlády v Bonnu, angažovala se Marianne Straussová především v sociální oblasti. Její zájem se soustředil na nevyčísitelné chotě a na dětské nemocnice. Centrem její práce bylo několik odvětví or-

ganizace Charitas. Pro Charitu pracovala již prakticky od studentských let. A zde - bylo to asi v půli padesátých let - pocítili jsme její pomocnou ruku, kterou podala českému lékařsplicnímu, chirurgovi prof. dr. Heydukovi, který pracoval v nemocnici v Gautingu u Mnichova. V poválečné době byla značně rozšířena tuberkulóza a v Gautingu bylo mnoho politických uprchlíků nemocných tuberkulózou. Vzpomínám si na rozhovor s prof. Heydukem, který s obdivem kvitoval její pomoc politickým uprchlíkům, léčících se v Gautingu. Byla to tichá, skromná, téměř anonymní, ale vydatná pomoc. – Později se angažovala i politicky na kongresech Křesťansko-sociální unie. Věnovala se především sociálním otázkám rodiny a samostatných matek. Jejím

programovým heslem, které se opakovalo v různých variacích v jejích projevech, bylo poznání, že „musíme dát mládeži jasnou orientaci, zbavit ji nejistot a strachu, aby se nestala lehkou kořistí totalitní ideologie.“

Když jsem byl poprvé zvolen v r. 1972 generálním tajemníkem exilového PEN-klubu obrátil jsem se na paní Straussovou s prosbou, aby u svého manžela a v organizacích, ve kterých byla činná, internovala za vězněné spisovatele a duchovní - její osobní odpověď přišla brzy a byla pozitivní.

Paní Marianne Straussová, dovolte mi, abych Vám jako ženě, hodně následování, poděkoval za vše, co jste pro politické uprchlíky a mé krajany vykonala. Čest Vaší světlé památce.

Antonín Kratochvíl
(z časopisu Nový život)

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

K · H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ

a
JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * duchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

Důstojná oslava našeho národního památného dne v Clevelandu, O.

V neděli 28. října odpoledne oslavili clevelandští Češi a Slováci důstojným způsobem 66. výročí vzniku Československé republiky. Vzpomínka na tento památný den se konala v historické České národní síni na Broadway, kde jsou tyto oslavy pořádány již od r. 1919. Pořadatelem byl Krajský výbor, sdružující čelné naše organizace.

Oslava byla zahájena hymnami, americkou a československou, jež zpíval chór episkopálního kostela sv. Pavla. Hosty přivítal a představil - ve funkci Master of Ceremony - tajemník Krajského výboru, br. Přemek Kocián. Naši oslavě poslali proklamaci guvernér státu Ohio Richard Celeste a členka US kongresu Mary R. Oaker. Br. Václav Hyvnar, člen kabinetu clevelandského mayor, přečetl proklamaci, kterou náš mayor George V. Voinovich vydal k 28. říjnu a nařídil, aby ten den vlála československá vlajka na clevelandské radnici. Ses. Tobolková recitovala vlastní lyrickou básně, vzpomínající na daleký nesvobodný domov.

Následoval hudební program, který byl velice pěkný a přispěl hlavně ke zdaru naší oslavy. Připravil jej a řídil kurátor hudebního oddělení Clevelandského musea, prof. Karel Paukert. Pěvecký sbor kostela sv. Pavla za řízení sbor-

mistra Karla Paukerta nejdříve zazpíval dvě skladby českých komponistů: Jana Ant. Koželuha (současnika Mozarta) „O Salutaris Hostia“ a Bedřicha Ant. Wiedermanna „Meditator“. Miss Roberta Merrill /mezzo-soprano/ nádherně zazpívala „Když mě stará matka“ od Ant. Dvořáka. Duetto Mařenky a Jenky ze Smetanovy „Prodané nevěsty“ zazpívali Mrs. Noriko Fuji-Paukert /soprano/ a Mr. Timothy Hamel /tenor/. Nakonec sbor zazpíval Smetanovo „Proč bychom se netěšili...“ Bylo to úchvatné a četné obecenstvo děkovalo neutuchajícím potleskem. Děkujeme ze srdce panu prof. Paukertovi a jeho choť Noriko, za tak krásný prožitek, který nám připravili a za tu jistě velkou práci, již měli s nacvičením českých zpěvů, když uvážíme, že žádný ze zpívajících nebyl českého původu. Dodejme ještě, že na piano doprovázeli prof. Karel Paukert a Ms. Berdieu d'Aliberti.

Slavnostním řečníkem byl zasluhující krajský pracovník, Martin Hrabík, místopředseda Krajského výboru. Ve svém projevu vzpomínal na jednoho z vedoucích „mužů 28. října“ - na Antonína Švehlu, od jehož smrti loni uplynulo již půl století. Antonínu Švehlovi, přednímu českému politikovi a dlouholetému ministerskému předsedovi patří velká zásluha, že v době popřevratové a v letech 20. až 30. mladá republika šla cestou nejen pokojnou, sporádanou a demokratickou - ale že také dosáhla zdárného hospodářského rozmachu.

Následoval kratší proslov předsedy Krajského výboru Dr. Miroslava Poseděla, který apeloval jak na krajanů českého a slovenského původu tak i na ty, kdož přijeli do USA v posledních desetiletích, aby se

Helena Burešová:

28. říjen v exilu

Rájno ráno,
pláčeš nebo
a tváře těšíš zsmutněle.

Maršle český
věříš že tebe
z podruží vyvede srdce vřele,

že ruka přítel
tva pouta rozváže
a svoboda zas znova svítne ráno?

Sen zůstal nesplošen,
Svon lítosti dokáže
jen nebo nad tebou
holost rozplakano...

zapojili do činnosti Krajského výboru a pomáhali nejen udržet naše národní vědomí v Clevelandu, ale aby se též zapojili do úsilí o návrat svobody a demokracie do staré vlasti.

Po přestávce byl promítán dokumentární film „Zrození Československa“, který promítal Josef Krameš. Byly to skutečně historické záběry z měsíců před vypuknutím I. světové války, i záběry z válečných front a představitelů vlád válčících mocností. Viděli jsme záběry z památného 28. října 1918 v Praze - slavný návrat prezidenta T.G. Masaryka do Prahy 21. prosince 1918 - mnohé záběry z let dvacátých až do druhé poloviny let třicátých i s pohřmem prezidenta Osvoboditele T.G. Masaryka. Jistě každý účastník film sledoval s největším zájmem.

Krajský výbor děkuje všem sponsorům a ko-sponsorům za jejich finanční pomoc, která nám umožňuje nejen každoročně pořádát tyto oslavy, ale též zajišťuje zásluhou práci Krajského výboru, jmenovitě pomoc čsl. politickým uprchlíkům jak v Evropě, tak i po jejich příjezdu do USA k nám do Clevelandu.

VZPOMÍNKA 28. ŘÍJNA A 40. VÝROČÍ Slovenského národního povstání VE WASHINGTONĚ

Vzpomínka Dne nezávislosti a 40. výročí Slovenského národního povstání se konala v Rayburn Building, v budově amerického kongresu, pod patronací bývalého amerického velvyslance v Československu, Jack F. Matlocka, Jr., který je nyní vedoucím evropského oddělení „National Security Council“ v Bílém domě. Na oslavě promluvil Dr. Leopold Rozbořil, předseda Československé národní rady americké a br. Vávro Ryšavý, účastník Slovenského národního povstání. Hlavním řečníkem byl Mark Palmer, „Deputy Assistant Secretary of State for European and Canadian Affairs“. Jako „Master of Ceremonies“ působil br. Andrew Valushek.

Pozdravné dopisy a telegramy došly od prezidenta Reagana (text byl už v H.N. uveřejněn), amerického velvyslance v Praze Williama H. Luerse, poslance Frank Wolfa z Virginie, senátora Bill Bradleyho ze státu New Jersey a další.

Ve svém projevu se Mr. Palmer zmínil o své návštěvě Československa, kde byl několikrát, naposledy v r. 1983 a poukázal na úlohu, kterou hrály Spojené státy a prezident Woodrow Wilson při vzniku Československa v r. 1918, jakož i úlohu Američanů při osvobození Československa na sklonku II. světové války. Mr. Palmer v této věci řekl toto:

„...Dne 18. dubna 1945 vojáci 358 praporu - 90. dělostřelecké divize třetí Americké armády, překročili v Aši hranice Československa a postupovali až do Plzně. Obyvatelé Čech ještě dnes vzpomínají na americké oběti...“ Dále Mr. Palmer poznamenal: „...Americká pomoc při osvobození Československa se neomezila jen na území Čech. Už v září a v říjnu

1944 - 21 amerických vojáků bylo dopraveno za Slovensko v rámci pomoci slovenskému lidu, který dne 29. srpna povstal proti nacizmu. Americké vojáky přivítali nadšení slovenští vojáci, kterým se podařilo vytvořit malé svobodné území uprostřed Hitlerovy Evropy...“

Mr. Palmer pak poukázal na zápas českého a slovenského lidu za skutečnou svobodu, jakož i na krátké období demokratizace v roce 1968 a na zničený sen obou národů sovětskými tanky. „Po roce 1968,“ pokračoval Mr. Palmer - „cynický proces normalizace byl zaměřen na úplnou porobu obyvatelstva a na vykořevení všech vzpomínek a nadějí. Avšak, navzdory nesmírnému šikanování a nátlaku, stateční Češi a Slováci pokračují v uplatňování svého práva na základní svobody. V tomto duchu vyzývám vás všechny přítomné.“ - řekl Mr. Palmer - „abyste nezapomněli 15 milionu Čechů a Slováků, kteří se netěší pozhánání svobody. Sdíleme a podporujeme aspirace lidu střední a východní Evropy na lepší život a svět, ve kterém budou odstraněny překážky spolupráce a styku lidí...“ Na závěr Mr. Palmer vyslovil naději a očekávání Spojených států v nové příležitosti na rozvíjení tradičně pevných svazků mezi Američany a českým a slovenským lidem.

-afa-

Dvacátýsmý říjen v Praze

Velvyslance Spojených států v Praze, William H. Luers, spolu s pracovníky amerického velvyslanectví, vzpomněl 66. výročí založení Československé republiky krátkým projevem v češtině a položením květin u plakety Tomáše Garigua Masaryka a Milana Rostislava Štělánika, které jsou umístěny u vchodu do areálu velvyslanectví v Praze.

-afa-

**Doporučte
HLAS NÁRODA
svým přátelům
a známým**

Vřele vzpomínáme

a stále nemůžeme plně pochopit, i když se pokorně podrobujeme Stvořitelově vůli - proč nás před dvěma roky tak náhle opustila moje drahá žena a zlatá máma, pani

Miloslava (Slávka) HETEŠOVÁ
rodačka z Havlíčkova Brodu

Bylo jí teprve 45 let, její zdravé milující srdce stále bušilo láskou k rodině a k rodné vlasti a náhle se jí v plné práci zastavilo.

Vzpomněli jsme si na ni při českých bohoslužbách minulou sobotu 10. listopadu 1984 v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatojanské v Cícru.

Děkujeme všem, kdo si na ni s námi vzpomenu v tiché modlitbě.

Jaroslav Heteš, manžel;
Vladěna (Lada), dcera;
Chčivítavruk

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlačenků a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelička každý den čerstvé. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL
35-10 DITMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36. ulicí) Telefon AS 8-8468.

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

28. říjen a SNP

Jak již bylo oznámeno, konala se důstojná oslava našeho národního svátku a čtyřicátého výročí Slovenského národního povstání 26. října v budově amerického kongresu ve Washingtonu. Slavnost byla organizovaná československými organizacemi: Československou národní radou americkou, Radou svobodného Československa, Stálou konferencí demokratických Slováku, Sokolem v zahraničí, Slovenským Sokolem ve Spojených státech a Československou společností pro vědy a umění. Čestným předsedou slavnosti byl Jack F. Matlock Jr., bývalý americký velvyslanec v Praze, nyní poradce pro východoevropské záležitosti v Bílém domě. Hlavní projev měl zástupce zahraničního ministra Mark Palmer. Mezi řečníky byli Andrew Valuchek, poslanec Michael Barnes a předseda ČNRA Dr. Leopold Rozhořil. O Slovenském národním povstání promluvil Vavro Ryšavý, člen předsednictva Rady svobodného Československa.

Pan Palmer připoměl přítomným dlouhou tradici československo-amerických vztahů. T.G. Masaryk a jeho americkou ženu a řekl, že „prohlášení československé nezávislosti, které Masaryk předložil Wilsonovi ve Washingtonu a které bylo formálně vyhlášeno 28. října 1918 v Praze, se odvolává na tatáž historická a přirozená práva jako prohlášení americké“. Mluvil o tom, jak velký přínos znamenalo pro USA více než milion Čechů a Slováků, kteří emigrovali do Ameriky a jak velký vliv Amerika měla na Československo.

Zdůraznil skutečnost, dnes komunistickým režimem opomíjenou, že 18. dubna 1945 americká armáda překročila československou hranici a byla uvítána jako osvoboditelka. „Avšak Spojené státy nepomáhaly jenom osvobodit Čechy. V září a v říjnu 1944 jednadvacet US vojáků přistálo na letišti „Tri Duby“, aby organizovali pomoc slovenskému lidu. Akce skončila tragicky, když jednotka slovenské armády, loyální nacistům, Američany zajala. Byli popraveni v koncentračním táboře Mauthausen. Jen pět jich masakr přežilo.“

Dále pan Palmer mluvil o komunistickém převratu, moci,

„dlouhé noci stalinismu.“ o Pražském jaru a „cynickém procesu normalizace“. Avšak „vzdor útaku Češi a Slováci se nevzdávají svých základních práv. Charta 77 je vystavena útokům tajné policie, protože se odvážíla zdůraznit důležitost lidské důstojnosti a tolerance.“ Řečník skončil svůj projev ujištěním, že Spojené státy „budou podporovat aspirace národů střední a východní Evropy za lepší život a za svět, v kterém otevřenost překoná zábrany spolupráce a vzájemných vztahů.“

Vavro Ryšavý ve svém projevu vylíčil historii Slovenského národního povstání a uvedl podrobnosti americké účasti „Slovenský národ před celým světom dokumentoval, že sa stavia na stranu Spojencov, a že si želá spolu s českým národom spolupýbudovať a vznikiesť Československu republiku. Slováci touto akciou presvedčili svet, že sa nestotožňujú s tým, čo sa stalo 14. marca 1939, keď skupina radikálov v Hlinkovej slovenskej ľudovej strane vyhlásila za pomoci Berlína Slovenský štát.“ O účasti komunistu Ryšavý pravil, že „keby SNP bolo závislé na slovenských komunistoch, nikdy by sa nebolo uskutočnilo...Je smiešne, keď sa dnes komunisti dovoľávajú výtýkov SNP“. Symbolem byla svoboda. „Ako se môžu dnes komunisti dovoľovať ideálov SNP, keď Slováci a Češi žijú v ČSSR v úplnej porobe a bez ľudských práv?“

Řečník zdůraznil účast Spojených států a stejně jako p. Palmer vylíčil tragický konec americké misie. „Po zatlačení povstalců do hor na vianoce 1944, bola americká misia aj s veliteľami SNP s generálmi Viestom a Golianom zajatá a dopravená do kon. tábora Mauthausen, kde bola zavraždená.“

A Vavro Ryšavý svůj projev skončil výzvou, aby se přítomní „poklonili pamiatke týchto hrdinov, ktorí položili svoje životy za demokraciu a ČSR.“ Prezident Eisenhower účastníkom oslav v Chicagu pri príležitosti 10. výročia SNP vo svojej zdravici odkázal: Som hrdý na to, že príslušníci amerických branných síl sa zúčastnili tohoto povstania. Týmto bolo americko-československé priateľstvo spečatené krvou v boji za spoločnú vec.“

Invaze Československa

polském neoficiálním tisku

Solidarnosc Walezaca (Bojující Solidarita), č. 18, srpen 19-26, 1984, list organizace téhož jména ve Vratislavě, vzpomněl šestnácté výročí invaze Československa. „V roce 1968, právě tak jako v roce 1948, svět hleděl s údivem jak byla svoboda opět násilím potlačena v Československu. V invazní armádě byli Poláci. Byl to bolestný moment v polsko-československých vztazích, přestože Polsko bylo k tomu donuceno Moskvou. Politika „rozděluje a vládne“ má dlouhou tradici v této části Evropy...Dvanáct let nato jsme měli náš srpen, plný radosti a nadějí. Potom přišel prosinec 1981. Avšak boj pokračuje. Pokračuje v Polsku a nabývá sil v Československu, jak bylo vidět při mírové demonstraci v Praze. Svoboda je nedělitelná na obou stranách hor, právě tak jak je tomu v celém sovětském bloku, největší věznicí národů. Opět dosáhneme nezávislosti: národy mohou být podmaněny, nikoliv však zotročeny. Náš společný boj proti despotismu tím více volá po vzájemném respektu a přátelství. (Committee in Support of Solidarity Reports, 28, 28. října 1984)

„Charta 77“ odsoudila vraždu polského kněze

Ve svém prohlášení z 2. listopadu Charta 77 odsoudila vraždu polského kněze Jerzyho Popieluszka, kaplana varšavských ocelářských dělníků a nekompromisního obhájce Solidarity. „Jerzy Popieluszko nebyl žádnou nahodilou obětí,“ v prohlášení se praví, „byl mučedníkem své víry a pevného občanského postoje.“ Dokument Charty 77, č. 19/84 je podepsán mluvčími Charty, Dr. Václavem Bendou, Jiřím Rumlím a Janou Sternovou, a rovněž katolickým knězem Václavem Malým, bývalým mluvčím Charty 77.

Rada svobodného Československa blahopřála prezidentovi Ronaldu Reaganovi k jeho znovuzvolení.

(RSC)

Zprávy ČSNRA z Washingtonu

Symposium o mezinárodním vysílání

Ve spolupráci s George Washington University ve Washingtoně, uspořádala pracovní skupina „American East European Ethnic Conference (AEEEC)“, jejíž je ČSNRA členem, úspěšné symposium na téma: „Objectives and Problems of International Broadcasting: Communicating with the USSR and Eastern Europe“. Panelisty byli: Dr. Lorand Szalay, expert na mezinárodní vysílání; Mr. Anthony Salvia, „Special Adviser to the Under Secretary of State for Political Affairs“; Mr. Kenneth Giddens, bývalý ředitel Hlasu Ameriky; Dr. James Tyson, autor řady studií o mezinárodním vysílání; Mr. Eugene Pell, výkonný ředitel Hlasu Ameriky a Mr. Jon Lodeesen, zastupoval Radio Svoboda a Radio Svoboda. Na slavnostním obědě promluvil Mr. Frank Shakespare, předseda „Board for International Broadcasting“, jehož projev byl velmi informativní. Panelistům byla z řad posluchačů položena řada otázek, týkajících se zlepšení programů a vysílání mezinárodních rozhlasových stanic.

Konference na State Departmentu:

Ve dnech 15. října a 17. října t.r. uspořádal State Department konference pro nevládní organizace a zástupce různých úřadů a institucí. Konference 15. října měla za námět problémy, které se vyskytují ve Spojených národech. Hlavním řečníkem byl velvyslanec Alan Keys, který podal velmi informativní přehled o situaci v této mezinárodní organizaci.

Konference 17. října byla uspořádána zejména pro zástupce organizací, kteří pracují na poli lidských práv. Bylo jednáno zejména o nadcházející přípravě konferenci v Budapešti,

kde se bude v r. 1985 konat tzv. „Kulturní forum“ v rámci Konference o spolupráci a bezpečnosti v Evropě (CSCE). Promluvil Assistant Secretary of State for Human Rights - Elliott Abrams, Richard Burt, Assistant Secretary of State for European and Canadian Affairs, velvyslanec Max Kampelman a velvyslanec John D. Scanlan, který povede americkou delegaci v Budapešti. Předmětem diskuse byly náměty, o kterých by se mělo na tomto Kulturním fóru jednat.

Zvláštní konference v Bílém domě a oběd s Faith Ryan Whittlesey:

Koncem října byla v Bílém domě uspořádána konference na téma „U.S. Policy Toward Eastern Europe“. Hlavním řečníkem byl velvyslanec Spojených států v Rumunsku, David B. Funderburk.

V Roosevelt Room v Bílém domě uspořádala slavnostní oběd Faith Ryan Whittlesey, Director of Public Liaison v Bílém domě, pro zástupce organizací sdružených v pracovní skupině AEEEC. Přítomni byli také Assistant Secretary of State for Human Rights Elliott Abrams; Director of European and Soviet Affairs National Security Council, Roger Robinson; Senior Director, International Economic Affairs, National Security Council; George Nesteruk, Associate Director, Office of Personnel and Management; Linas Kojelis, Associate Director, Public Liaison, Bílý dům. Účelem oběda bylo seznámit se s názory zástupců organizací, sdružených v této pracovní skupině, na otázky spojené s politikou Spojených států ke státům ve střední a východní Evropě. Výměna názorů byla velmi živá a účelná. Bylo rozhodnuto v těchto informálních schůzkách pokračovat pravidelně každé dva-tři měsíce a na pořad diskusí zařadit i otázky spojené se situací ve Spojených národech a pod.

-afa-

Prosba k našim kanadským

Prosíme naše kanadské čtenáře, aby své předplatné vyrovnávali v USA dolarech.

Roční předplatné Hlasu národa pro USA - 30.00 US dolarů a pro Kanadu US \$32.00.

O tuto laskavost Vás prosíme, poněvadž v poslední době naše banka, které Vaše kanadské peníze k výměně posíláme, zvýšila za tuto službu svoji sazbu, která je neúměrná a pro nás opravdu neúnosná.

Děkujeme Vám předem za laskavé pochopení a podporu naší práce.

Redakce

DOPORUČTE Hlas národa

SVÝM
PŘÁTELŮM
A ZNÁMÝM

Pomozte nám
rozšířit

Klub jeho čtenářů!

V Clevelandu oslavili

85 let činnosti

spolku sv. Josefa z ČKJ

Vážení přátelé, sestry a bratři: Letos oslavujeme 85. výročí založení spolku svatého Josefa, č. 156, České katolické jednoty. V roce 1899 se sešla malá skupina českých emigrantů, která našemu spolku položila základní kámen. Spolek sv. Josefa rostl v nadšené spolupráci svých úředníků, členů a České katolické jednoty, které předsedá osvědčená pracovnice Anna Veverková. Za dlouhou dobu 85 let, spolek vyoral řadu lidí na polích dobročinnosti, pobožnosti, morálky — ba i na poli finančním.

Dnes patří díky všem těm, kteří spolek vedli k plnému zdatu po celá léta. Jedním z nich byl br. Karel Hronek, který vedl spolek od úspěchu k úspěchu a to svou prozíravostí, porozuměním, píli a láskou k bližnímu. Na bratra Karla Hronka máme ty nejkrásnější vzpomínky. Měl srdce ze zlata, pomáhal všem, i nám nově přijatým. Můj syn Jim od něho dostal na památku trumpetu, která pro nás vyhrávala nesčetné korále českých písní.

Další dík patří bratru Josefu Kocábovi a jeho rodině. Br. Josef Kocáb byl Hronkovým nejužšími žákem.

Při této příležitosti bych též rád poděkoval br. Williamu Hessovi za jeho dobré vedení spolku po řadu let i za jeho pomoc, kterou od něho dostávám. Dále děkuji všem úředníkům, Mary Ann Mahoney a její rodině, Elsie Malec, George Vohnoutovi, Karlovi Kahounovi a jeho rodině, Joe Kovachovi, Robertu Hroudovi a všem ostatním, kteří poctivě pracují a docházejí do schůzí spolku svatého Josefa.

St. Joseph Society No. 156 of the Czech Catholic Union is celebrating its 85th anniversary on Saturday, November 10th. Through these long years, St. Joseph Society has always responded to every good cause. To help the needy, to assist the underprivileged, to further the Catholic education, to lend its strong moral and financial support to worthy projects, has been part of its program.

The celebration will start with a mass, which will be served at 5:00 P.M. at Our Lady of Lourdes, and the banquet will start at 6:00 P.M. in Karlin Hall. For tickets call br. Joseph Kocáb or any of St. Joseph's officers.

Thank you all and thank you Joseph!

Janek P. Kocian

FRANZ WERFEL

Píseň o Bernadettě

(Pokračování z min. čísla)

Kapitola čtyřicátá pátá.

DÁBEL DOTÍRÁ NA BERNADETTU

V posledních dvou letech života vyhubne Bernadettino tělo na pouhý dech. Navzdory tomu se zdá že, nemoc se zastavila, lépe řečeno, že dospěla k jakémusi vyčerpání sebe samé. Bolestné noci nejsou už tak časté. Naproti tomu ohlašuje se zvláštní psychická ochablost. Za dnů zdraví nebývala Bernadetta nikdy kofistí akropulí a přeměřeného pocitu viny. Naopak. Okouzující půvab této duše byl v tom, že žila v nepopírané jistotě. Nyní se z čista jasna stává váhou pro sebe menší jemné závaží svědomí. Čím víc se z nekonečné vnější bezobsažnosti života v paměti nemocné vynořuje minulost, Lurdy a její dřívější svět, tím víc se přistavují lítostné návaly srdce. Věci přítomné i minulé splyvají pozvolna v citlivý celek. Tak na příklad přistoupí Natalie k Bernadettině posteli a vidí, že Bernadetta pláče:

"Ale sestro, co se vám stalo?"

"Zachovala jsem se ohavně, sestro Natalie."

"Co to povídáte, milá přítelkyně? Vůči komu jste se ohavně zachovala?"

"Vůči vlastní matce! Onehdy zas—"

"Vaše matka je přes deset let mrtva, Marie Bernardo."

"Maminka měla cibulovou polévku a nandala mi plný talíř. Já jsem se, ani nevím proč, rozzlobila a hubačila jsem: Dej mi už jednou pokoj s tou cibulovou polévkou, nemohu ji ani cítit! Ano, to jsem řekla . . ."

"Ale vždyť je tomu už dávno, víc než šestnáct let," vrtí hlavou Natalie.

"Nic, nic není dávno, všechno trvá ustavičně," vzlyká Bernadetta. "Chudák maminka, takový těžký život měla, a já jsem na ni byla moc zlá . . ."

"Matko, vy ani nevíte," praví Marii Terezii, "že jsem jednou vytrhla dva listy z katechismu."

"Z jakého katechismu?"

"Z mého školního katechismu."

"Vy se na to ještě pamatujete, milé dítě?"

"Aby ne! Mám ho tamhle mezi svými věcmi. Ty dvě stránky jsem vytrhla z čiré zlosti. Žárila jsem na Janu Abadiovou, protože se ve škole a učení pořád tak naparovala . . ."

Kromě matky vzpomíná na starou sestru Zofii, jejíž čistou památku zastihují podobné pocity viny.

"Po celé hodiny u mne sedávala," žaluje na sebe Bernadetta sestře Natalii. "Já kreslím a vyžívám jako posedlá, a ona, chuděrka, mluvit nemohla, ani vyjádřit se nemohla, jen rty ustavičně hýbala, protože mi asi chtěla něco říci. Ale já toho nedbala, beztak ti nerozumím, tak co, myslila jsem si, a nepomohla jsem jí — nepomohla. Ach, kde se v člověku nabere tolik zloby!"

Mnoho hříšků vychází na světlo jako malé krůpěje krve. Každou jinou osobu, která by se podobnými nicotnostmi takhle bolestinsky trápila, pokládaly by řeholnice jistě za nepravdivou a afektovanou. Ale Bernadetta vyráží svá přiznání tak pravdivě a živelně, že se Natalii a jiným svědkyním derou slzy do očí. Čím víc nabývají minulé věci barvy, tím víc bledne přítomnost. Když dostane Bernadetta telegram od svých bratrů, kterým ji oznámují smrt otce, Bernadetta se jen mlčky pokřivuje a neřekne slova.

Jiná, velmi neobvyklá zkouška ji však ještě čeká, zkouška, která vyvolá v klášteře nemalý úlek. Lidská duše, prahnoucí tak nesmírně po světle, napřahuje kofeny do noci a přízračnosti. Ani Bernadettina duše není výjimkou. Už v dětství, dávno před tím, než jí bylo přáno užít nebeskou Paní, byly její vidoucí oči schopny nazírat jako obrazy v rámech věci, tváře a tvary. Mokré skvrny na zdi Cachotu. Mračna v Bartres. Listí, pohybující se v slabém větru. Bílé kameny v Gavě a v potoce. Ohnivé jazyky v plamenech. To vše tvořilo rámování k úprku obrazů, které vyvěraly z nitra její dětské mysli. Většina oněch obrazů nepřináležela do sféry libezné a libivé nebo alespoň lhostejné, nýbrž se všim všudy do aféry opachné, ač se to zdá málo pochopitelné u dívky s takovou touhou po kráse. Skvrny na stěně — to byl kozel Orfid — chvějící se skulina v listí nabývala podoby strašidelného netvora.

Kameny v řece stávaly se lehkami utonulých. A všechno dohromady byl jakýsi vehíkl pro nevýslovný strach před světem, který pocíťovalo srdce tohoto pyrenejského dítěte. Už velmi brzo naučila se Bernadetta spojovat tento strach před světem se jménem a bytostí — Dábla.

Lec v přítomné chvíli, kdy se proud jejího života prodírá posledním soutěskou, množí se v ní tyto strachy v hrozivý vodopád. Zdá se, že omilostněná duše je nucena z vyššího příkazu všechny

obrazy hrůzy, které dosud číhají na jejím dně, vydávat za muk a trýzně dřív, než bude moci opustit zemi. Tak jako dosud někdy oživují bílé natřené stěny celý nemocniční pokoj, obrysy stromů v okně, tvary a stíny každého předmětu v šeru.

Nebyla masabielská jeskyně místem nečistoty a hnusu dřív, než byla vysvobozena a povýšena? Neprotestoval bolestný a zlobný jek řeky Gavy proti tomu, že démon nad ní ztratil vládu? Nebyla sama Paní nucena odkázat přísným pohledem tuto démoničnost ke klidu, když se dokonce v její přítomnosti snášela na rozrušenou řeku? Démon byl vždycky nablízku a spojen s duší skrze strach.

Jinými slovy: Bernadetta moří Dábel. Je to čert-nuzák, který nemá dohromady co nabídnout. Nemůže Soubrousově deři ukázat na bohatce světa, protože by tohoto svodu nechápala. Ani šťávnatou broskvi ji pokoušet nemůže, hrou, která by se mu u řeholnice Vauzousové možná stále ještě dařila. Ale uchřadající tělo Marie Bernardy nemá už jiného přání, než aby vyšlo d'ábla zcela primitivního, d'ábla původního, který má domov v pyrenejských roklicích pod ledovci Pie du Midi a Vignemal, který nepracuje se zjemnělým svůdnickým uměním, nýbrž s rdousivým strachem a holou hrůzou. Bernadetta, dítě lidu, které v nejvyšším stupni dosáhlo jemnosti duševní, je vydáno na pospas rohatému, chvostnatému d'áblu, jak si ho od staletí představuje rigoristický prostý lid. Hučí kolem její postele jako Gava, řve své "upaluji" a "zachraň se", převaluje se v podobě černých sviní chrochtavě přes její dušnou hrud'. Bere na sebe nejohavnější lidské i zvířecí formy a skladbu. Někdy je jen pestrým paňácou, který ji chce spálit ohněm; jindy se podobá Vitalu Dutourovi, císařskému státnímu návladnímu, kterému ze žluté pleše vyrůstají dva křivé rohy. Je dost divné, že si ze všech jejich pronásledovatelů volí zrovna podobu Dutoura, od kterého zakusila mnohem méně nežli na příklad od Jacometa nebo vyšetřujícího soudce Rivesa, zjednaného provokatéra nebo zrzavého profesora.

"Dobře si rozmysli, co budeš vypovídat," radí jí d'ábel Dutour, jemuž vystupuje z obličejů pekelný červený nos. Bernadetta stěná. Dutour-čert se tváří docela přívětivě:

"Doufám, že neodmítneš ruku, která se ti v poslední chvíli nabízí . . ."

"Apage, Satanas!" vříkne Bernadetta, jak se to naučila, a její bolavá ruka pokrývá tvář i prsa znamením kříže. Občas pronikne takový noční výkřik tichým domem. V malé chvíli se u ní počnou scházet sestry, jedna za druhou, aby osvědčenými modlitbami přispěly sestře na pomoc.

"Ach, mé milé," šeptá Bernadetta drkotající zuby, "dnes na mne zase zle dotírá . . ."

Matka Vauzousová je statečná bojovnice. A zábnoucí Bernadetta zalézá za její modlitby se velitelský hlas.

Po Třech králích oznámí domácí lékař, doktor Saint-Cyr, matce Josefě Imbertové, že je třeba připravit se na velmi brzký konec. Představená zajde k biskupovi, k Monseigneurovi Lelongovi. Neverský biskup napíše dopis tarbeskému biskupovi. Tarbeský biskup se nejmenuje již Bertrand Severe Laurence, nýbrž Pichenot. Když Pius IX. povolal mezi biskupy celého světa na vatikánský koncil i Monseigneura Laurence, bylo mu již osmdesát let a byl těžce nemocen. Snažili se ho od obtížné cesty odvrátit, ale Monseigneur, který to svého času Paní stěžoval, pokud a jak se dalo, rádcům odpověděl: "Myslíte, že hrob v Římě je tak špatným cílem, že nestojí za třicet hodin jízdy vlakem?" A stařec dosáhl cíle cesty. Jeho nástupce Pichenot vyšle do Nevers dva učené theology ze slavného tarbeského semináře, aby se tam spojili s dvěma jinými učenými theology ze semináře neverského. V klášteře se tudíž sejde zase jakási komise, jejímž úkolem je převzít tak říkajíc poslední inventuru tajemství, dokud je korunní svědkyně ještě při vědomí. Skreslené pověsti o Bernadettiných výčitkách svědomí a o pokušení d'ábla pronikly, kdo ví jakou indiskretností, přes klášterní zdi do světa. Jedny noviny troufaly si dokonce napsat, že výčitky svědomí na smrt nemocné lurské visionářky jsou jasným důkazem toho, jak se tato domnělá visionářka bojí, že jí bude odpovídat za její prohnání podvod se zázrakem a zjeveními.

Jednoho studeného zimního dne přistoupí k loži Bernadetty matka Josefa Imbertová a praví: "Milá dceró, ctihodní paní biskupové z Neversu a z Tarbes si přejí, abyste jim ještě jednou výslovně potvrdila, co Nejsvětější Panna pro vás a skrze vás učinila. Z té příčiny poslali nám sem čtyři učené pány, kteří dnes odpoledne vyslechnou vaše slavnostní doznání o zjeveních, jimiž jste byla vyznamenána. Ctihodná matka generální představená a rada naší kongregace budou na vaši počest též přítomni."

Kdyby Bernadetta měla ještě kapku krve v tvářích, jistě by zbledla. Takto jen zavře oči a lapá po dechu. Představená se ji snaží upokojit a povzbudit: "Marie Bernardo, přijměte to jako povinnost poslušnosti. Postarám se, aby vás to nenamáhalo."

Slavnostní akt se koná ve veliké a studené místnosti, ve které do půlkruhu rozešli dva tucty křesel. Generální představení, ohnutá stářím, osm ctihodných řeholnic kapituly, neverský generální vikář, vyslanci biskupů a ještě několik jiných kleriků, všichni povstávají a zůstávají stát, když řeholnice za vedení matky Imbertové a matky Vauzousové přináší na nosítkách sestru Marii Bernadu do holého sálu. Klášterní sestry se skromně tlačí do pozadí. Nejstarší z vyslaných theologů se jemně a šetrně nakloní nad Bernadettu: "Vyhneme se všemu, co by vás vysílalo, sestro. Přčteme protokol vyšetřující komise z roku 1858. V něm jsou zaznamenány všechny výpovědi, které jste tehdy, přesně před dvaceti lety, učinila. Neprosíme vás o nic jiného, než abyste nám tyto výpovědi potvrdila. Cítíte se k tomu schopna?"

Bernadetta se rozhlíží velikýma, ustrašenýma očima kolem sebe a konečně sotva znatelně přikývne. Zase výslech? Monotonní hlas předčítatele dolehne k jejím sluchům. Jako z nekonečných dalek poslouchá vypravování o čtrnáctiletém dítěti, které šlo na rošty a setka se tam s krásnou Paní. Dlouho, nekonečně dlouho trvá ono vypravování. Tuhý mráz svírá údy nemocné. Slaboučký dech zhlukuje se jako kouř před jejími ústy. Bernadetta napíná všechnu sílu, aby byla výslechu práva. Když je jeden úsek vypravování u konce, zeptá se jí něžně hlas nejstaršího theologa: "Sestro Marie Bernado, můžete nám ještě jednou potvrdit, že to, co jste právě slyšela, je skutečná pravda?"

Bernadetta hledí úpěnlivýma očima do prázdna. Potom praví slaboučkým hlasem: "Ano, ano . . . Viděla jsem ji . . ."

Předčítatel pokračuje. Čas jako by stál. Znovu a znovu dotazuje se šetrný hlas starého kněze: "Sestro Marie Bernado, můžete nám stvrdit, že to, co jste právě slyšela, je pravda?"

S pohledem upřeným kamsi do daleka Bernadetta nanovo a vždy stejně odpovídá: "Viděla jsem ji . . . Ano. Viděla jsem ji."

Když se asi po hodině octne zase v cele o samotě s Natalií, její ztrnulost povolí. Propukne v prudký, křečovitý pláč. To, co zbylo z jejího těla, hrozí v této křeči zajít.

"Ach," vzlyká, když je opět schopna slov; "oni za mnou budou pořád chodit, přijdou zítra zas, i pozítří, budou se ptát a ptát až do soudného dne . . ."

Natalie před ní poklekne a položí jí ruku na čelo: "Složila jste slavnostní důkaz pravdy, milá sestro. Ted' už vás nikdo nebude trápit."

"Vím to lépe než vy," sténá Bernadetta. "Budou mě mučit, dokud živa budu, budou se vyptávat a vyptávat. Jakmile vyjdou ze dveří, zapomenou na to, co jsem jim řekla, a budou to chtít slyšet znovu . . ."

A po chvíli, zatím co vzlykot poznenáhlu ustává: "Nevěří mi, nevěří . . . Chápu je . . . Byla to pro mne přílišná milost . . ."

Po tomto výbuchu se zdá, že Bernadetta usíná. Natalie u ní mlčky setrvává. Z ničeho nic zdvihne nemocná hlavu:

"Prosím vás, sestro, podejte mi můj bílý váček."

Sestra Natalie vyndá ze zásuvky prastarou vybledlou mošničku, kterou Bernadetta nosila jako školačka. Když v ní bývala biblická dějprava, katechismus, nedopletená punčocha, chlebová kúrka, kousek cukrkandlu a malý oslíček s ulomenou nohou. Když sestra Natalie vysype obsah váčku na pokrývku, je tu z bývalých pokladů ještě biblická dějprava a oslíček s ulomenou nohou. Bernadetta přikývne spokojeně hlavou. Oč prchavější bývají poklady bohatců, tím přítulnější jsou poklady chudých. Bernadetta ukáže na obrázek Panny Marie, který jí poslal Peyramale a řekne:

"Dejte ten obrázek do obálky, sestro, a napište adresu: Důstojný pan děkan Maria Dominik Peyramale, Lurdy."

"Jen ten obrázek a nic víc?" ptá se udiveně sestra Natalie. "Obrázek stačí," odvětila Bernadetta.

Když je Natalie na odchodu, Bernadetta zavolá: "Počkejte, sestro, napište na obrázek: "Milý pane farář, Bernadetta Soublousová na vás vzpomíná!"

O hodinu později stihne Bernadettu záchvat slabosti.

Ještě týž večer přenesou ji do nemocnice — pro vždy.

Pokračování příště)

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402
Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650
ALL PHONES:
484-0800

The Occupied Republic of Latvia

This November 18th, nearly 2 million Latvians - in their homeland or in exile - will observe the most important day of their national and cultural history. For Latvians the world over, Independence Day is a day of deep, yet mixed emotions.

It's a day of joy, over what the Latvian people were able to accomplish 66 years ago . . . and sorrow, over what Russian tanks and Soviet Communists did to their hopes and freedoms 22 years later. There's an abundance of pride in the richness and vitality of their unique Baltic culture . . . and an equal overflow of anger at what their belligerent neighbors are doing to destroy it. It's a day when passions are high and emotions run strong. And if it seems like some Latvians treat it like a life and death issue, it's easy to see why. The life or death of the Latvian nation is at stake.

Latvia in the winter of 1984 faces its 44th year of military occupation. Its people are prisoners with few rights and little freedoms. Its language, culture

and native population are in danger, slowly being smothered by Soviet ideology and neutralized by Soviet re-population programs. Since Stalin's Red Army invaded in 1940, and from the moment the Soviets illegally annexed Latvia to their empire in 1944, the Russian-ruled Kremlin has sought to denationalize - and thus destroy - the Latvian nation.

Like its Baltic neighbors, Estonia and Lithuania, Latvia today lives in a state of political limbo, under foreign occupation and a diplomatic fog. It's a Soviet colony without independent representation in the international community; an occupied nation without diplomatic recognition in the United States.

It's a nation of two populations: one behind the Iron Curtain, and one in the freedom of the West. They live radically different lives under dramatically different political systems. But they share a language, culture and collective history that traces its roots to the same rivers, meadows, coasts and villages . . . in a land they call Latvia.

This November 18th both groups will reflect on the free-

dom their nation once knew . . . and dream about its inevitable return. Latvian Independence Day may only be a symbol today, but it is the kind of symbol that nourishes the hopes and aspirations of Latvians on both sides of the Iron Curtain. Latvians are ready to fight - morally, rhetorically, diplomatically, and if need be, physically - to ensure the continued survival and growth of their nation. Their land may be occupied, but their spirit remains stubbornly free. Their past may be tragic, and their present may be troubled . . . but their future remains open, and waits to be determined.

CHARTER

OF THE UK COMMITTEE FOR THE DEFENCE OF THE UNJUSTLY PROSECUTED

The UK Committee for the Defence of the Unjustly Prosecuted was formed on October 28th 1979 to carry on the work of the Czechoslovak Committee for the Unjustly Prosecuted, known as "VONS", which was disrupted by the infamous political trials of October 1979.

OUR AIMS AND OBJECTIVES ARE:

1. To protect and maintain human rights guaranteed by International Agreements, such as the Charter of Human Rights and the Helsinki Accord, wherever these are violated.
2. To make known as widely as possible all individual cases of such violations.
3. To intervene and to cause others to intervene in all cases brought to our notice of unjust prosecution and of brutal, degrading and humiliating treatment, including the wrongful use of psychiatry, of prisoners of conscience.
4. To make known to Governments and people in lands where such inhumanity is practised that the victims will never be forgotten, thus helping to sustain the hope that tyranny cannot last for ever.
5. To make clear to Western Governments that inessential diplomatic courtesies should not be extended, and economic, scientific and cultural aid should not be given to regimes that continue to violate human rights.
6. To pledge ourselves to work untiringly for the fulfilment of these aims and objectives.

Bernard Braine
President
J. Lang S.J.
Chairman
Josef Josten
Hon. Founder-Secretary

ETHNIC COALITION REACTS TO MURDER OF POLISH PRIEST

CHICAGO, October 31. Connie Seals, Chairperson, Illinois Concultation on Ethnicity in Education, released the following statement:

Regarding the murder of Rev. Jerzy Popieluszko in Poland: The murder of Rev. Jerzy Popieluszko in Poland is a tragedy for all who believe in freedom and human rights. Rev. Popieluszko was an outspoken opponent of Communist oppression in his homeland, and a member of Solidarity, the kind of freedom movement that we Americans understand and instinctively support.

In addressing Polish American audiences this summer, Mayor Harold Washington compared Solidarity founder Lech Walesa to the Rev. Martin Luther King and the struggle of Solidarity to the struggle of Black Americans for freedom, equality and respect. The comparisons are valid, but they may mask an im-

portant dimension of this latest tragedy in Poland.

Just as Martin Luther King emerged from America's tortured history of racism, so did Rev. Popieluszko; his church and Solidarity spring from the particular 200-year tragedy of the Polish people. Poland has long been caught between powerful neighboring nations who have sought to suppress its people and terminate its nationhood.

Rather than universalize the tragedy of Rev. Popieluszko's death, we must first understand it as a particular tragedy for Poles and for ethnic Polish Americans. Then we must commit ourselves to supporting the Polish people's struggles for freedom and dignity. And finally, from our distinctive ethnic and religious traditions, we must join hands to press the Polish Government to bring those who committed this crime to justice and to act in ways that protect the rights of all people in Poland.

599-4872

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁRSKÉ PRÁCE
KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA
8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459
WILLIAM KRÁTKÝ

vyrobně sklenářů a zrcadla a otevírá v Československu

VOICE OF THE NATION

HEALTH AS AN INTEGRAL PART OF THE RIGHT TO LIVE

Charter 77 prepared a document 7,500 words long entitled „Health Is an Integral Part of the Right to Live.” It was written by a group of „physicians and other workers active in the health sector. For obvious reasons they must remain anonymous.”

The document concludes that in spite of the theoretical correctness of the directives issued by the communist party, the health care crisis in Czechoslovakia is, paradoxically, the consequence of the overall crisis of the system based on the ruling ideology which „disregards the human factor and is unrealistic... It is difficult to remedy the situation for lack of any control by the society. Actually, there is no real society. The aggregate of dominated and manipulated people is not a real society. It is impossible to separate the improvement of our health care from positive changes in our society as a whole. Rather, it is necessary to change the system which transformed people into an insignificant and, in effect, unwelcome appendix of abstract laws on which the system is built.”

News from normalized Czechoslovakia What They Write About America

Olympic Games: „On one hand one can see the honest efforts of the athletes to prepare themselves for the Games, but on the other hand there are the schemes of the American organizers to use the Olympic ideals for political, commercial, and chauvinistic ends of the American ruling circles ... The United States government which embarked on a crusade against socialism tried to subvert the Games for its political goals. With the knowledge of officials, reactionary organizations threatened athletes from socialist countries with physical violence. The incidents that took place in Los Angeles proved that their fears for their safety were not without substance...The commercialization of the Games surpassed their worst apprehensions” (Rudé právo, August 15, 1984).

The Bogeyman of Revanchism

„President Reagan invited to the White House representatives of some Polish-American

organizations and released some steam from the cauldron of American policy. This time it smelled strongly of revanchism. Reagan cast doubts on the post-war order in Europe and made clear America's displeasure with the socialist development in European countries, which had emancipated themselves from imperialist influence after the end of World War II and embarked on the road of socialism. Reagan questioned the „status quo” in Europe as defined in the Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe signed (in Helsinki) by the United States.

„One of the principles of the Final Act is the recognition of the inviolability of the present borders in Europe and the recognition of the sovereignty of all European nations... The American President called for a „crusade” against socialism on a global scale...George Shultz, his Secretary of State, said in Stockholm last January that the United States does not recognize the postwar division Europe. It is no coincidence that the revanchist circles in West Germany saw his statement as part of the plan to deploy American nuclear missiles in the vicinity of socialist countries and to activate the demand for the restoration of Germany's 1937 borders, including the scrapping of the border between the GDR and GFR, and claims for Polish and Czechoslovak territories (Rudé právo, August 21, 1984). According to The New York Times of September 30, the Soviet Union is increasing the number of its SS-20 missiles in East Germany and Czechoslovakia to a total of 108./

Rudé Právo Publishes the U.S. Ambassador's Letter

Rudé právo of August 18 published a letter by the United States ambassador, William M. Luers, in which he described the Slovak uprising as „a courageous and spontaneous revolt against Nazi occupation.” He then mentioned the tragic fate of a mission of American soldiers and Office of Strategic Services officers, who were captured by the Germans and subsequently executed at Mauthausen concentration camp in Austria (see Czechoslovak Newsletter, Vol. IX, No. 7/8, July/August 1984, p.7). The official communist version presents the 1944 Slovak National Uprising as a communist venture.

„Tootsie”'s Hidden Meaning

„Tootsie” was a hit with Czechoslovak movie-goers. It also filled the coffers of the Czechoslovak State Films with welcome funds. But a motion picture from imperialist America must contain some signs of the incipient collapse of capitalism as predicted by Prophet Karl Marx. Mr. Jan Kliment discovered such a sign. In Rudé právo of August 16 he wrote: „In the background of the comedy is the situation of unemployed actors. The hero of the film is one of them and it is no accident that he becomes a transvestite. The criticism is subtle but can be traced from the beginning to the end of the film. We may recognize in it the hand of the outstanding movie director Sydney Pollack, who also made films with Jane Fonda, Barbara Streisand, and Robert Redford.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

GOD AND GOVERNMENT

It is hoped, as we enter the final weeks of the 1984 election campaign, that American voters will really think about the issues involved and not be swayed by emotional appeals.

One such appeal involves prayer in schools, but we would like to suggest that is only a surface manifestation of a much broader underlying issue which is the interrelationship of man, government and God — or as we would prefer to phrase it — the issue of “God and Government.”

There are those who are misinterpreting the First Amendment by implying that it prohibits prayer. It does no such thing! It prohibits Congress from making any “law respecting an establishment of religion.”

What could be clearer? The people did not want Congress establishing a particular state religion and supporting it with taxes, so they spelled out this prohibition among others in the Bill of Rights.

But the Founders did not prohibit prayer or a relationship between government and God. They had a very close relationship with God and knew how important it was that their efforts have God's support and protection.

For example, in the very convention where our Constitution was being framed, when things were not going too well, Benjamin Franklin suggested an appeal to God with these words: “If a sparrow cannot fall to the ground without his notice, then how can we as a new nation

expect to prosper without the blessing of Almighty God.”

In his first inaugural address, George Washington clearly demonstrated the close relationship between God and the people of this country when he said:

“It would be peculiarly improper to omit in this first official act my fervent supplications to that Almighty Being who rules over the Universe, Who Presides in the Councils of Nations, and whose providential aids can supply every human defect, that His Benediction may consecrate to the liberties and happiness of the people of the United States a Government instituted by themselves...”

In setting aside a day of thanksgiving in 1789, President Washington proclaimed: “...it is the duty of all nations to acknowledge the providence of Almighty God, to obey His will, to be grateful for His benefits, and humbly to implore His protection and favor...”

Our third president, Thomas Jefferson, said: “God who gave us life gave us liberty. Can the liberties of a nation be secure when we have removed a conviction that these liberties are the gift of God?”

The Supreme Court prayer decisions have been interpreted by government officials to mean there can be no communication with God in any government institution, but especially in government schools.

Such reasoning is fallacious and should be opposed by every patriotic citizen, by every citizen who is loyal to the spirit of the American Revolution as exemplified by the well-documented historical record left by the Founders.

When we become so arrogant as to believe we are no longer responsible to the Creator — when we fail to pay our respects to the “Author of Liberty” — we are riding for a fall!

Many people have the wisdom to decide correctly on this issue!

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5920 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

“You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs.”

Assets over
\$650,000,000

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

Czech Mass every Saturday Evening at 6:15 PM
at Our Lady Of the Mont in Cicero, Ill. (2414, S. 61st Ave.)